

Joonna Vuoti ja Jussi Kiilakoski

**YRITTÄJÄN LUONTOISETUJEN, PALKAN JA OSINGONJAON
SUUNNITTELU VEROTUKSELLISESTA NÄKÖKULMASTA**

**Opinnäytetyö
CENTRIA-AMMATTIKORKEAKOULU
Liiketalouden koulutusohjelma
Elokuu 2018**

TIIVISTELMÄ OPINNÄYTETYÖSTÄ

Centria-ammattikorkeakoulu	Aika Elokuu 2018	Tekijä/tekijät Joona Vuoti, Jussi Kiilakoski
Koulutusohjelma Liiketalouden koulutusohjelma		
Työn nimi YRITTÄJÄN LUONTOISETUJEN, PALKKAN JA OSINGONJAON SUUNNITTELU VEROTUKSELLISESTA NÄKÖKULMASTA		
Työn ohjaaja Hannu Kari	Sivumäärä 67+3	
Työelämäohjaaja Niko Törmälä		
<p>Opinnäytetyömme tarkoituksena oli selvittää yrittäjän tai yrityksen luontoisetujen, palkan ja osingonjaon suunnittelua verotuksellisesta näkökulmasta. Työn toimeksiantajana oli Niko Törmälä yritys NRA Trading Oy. Työssä käydään läpi, miten etuudet vaikuttavat yrittäjän tai yrityksen talouteen. Mikä olisi yrittäjän optimaalinen palkka ja paljonko osinkoa kannattaa jakaa erilaisissa tilanteissa.</p> <p>Työssämme erittelimme kaikki eri etuudet ja selvitimme miten ne vaikuttavat yrittäjään ja yrityksen palveluksessa oleviin työntekijöihin. Käymme myös läpi, miten palkka vaikuttaa verotukseen, palkasta aiheutuvat sivukulut ja paljonko osakkaalle tulisi maksaa palkkaa. Osingonjaossa oli tarkoitus selvittää miten se vaikuttaa verotukseen ja kuinka varoja tulisi jakaa osakkaiden kesken. Lopuksi työssä on esitelty laskukaavoja kuinka eri etuuksia, palkkoja tai osingonjakoa tulisi laskea.</p>		
Asiasanat		
luontoisetu, palkka, osinko, verotus, osingonjako		

ABSTRACT

Centria University of Applied Sciences	Date August 2018	Author Joona Vuoti, Jussi Kiilakoski
Degree programme Business Administration		
Name of thesis PLANNING OF ENTREPRENEURS BENEFITS, SALARY AND DIVIDEND FROM POINT OF VIEW OF TAXATION		
Instructor Hannu Kari		Pages 67+3
Supervisor Niko Törmälä		
<p>Purpose of our thesis was to plan entrepreneurs or company benefits, salary and dividend from point of view of taxation. Supervisor of our thesis was Niko Törmälä from NRA Trading Oy. We review what kind of effect benefits have on entrepreneurs or company economy. What would be the optimal salary for entrepreneur and how much dividend should be distributed.</p> <p>In our thesis we analyze every benefit and solve how they may affect entrepreneur or company, and their employees. We also examine how salary may affect taxation, additional expenses of salary and how much salary should be paid to a shareholder. Distribution of dividend was meant to clarify how it effects taxation and how the dividend should be distributed between shareholders.</p> <p>At the end we exhibit calculation methods how different benefits, salary and dividend should be calculated.</p>		
Key words		
benefit, salary, dividend, taxation, distribution of dividend		

TIIVISTELMÄ
ABSTRACT
SISÄLLYS

1 JOHDANTO	1
2 YLEISESTI LUONTOISEDUISTA.....	2
2.1 Asuntoetu	5
2.1.1 Asuntoedun määritelmä	5
2.2 Asuntoetuuden arvon laskentaperusteet.....	6
2.2.1 Luontoisetuuden arvoon vaikuttavat seikat	6
2.2.2 Asunnon sijainti.....	6
2.2.3 Perusarvo	8
2.2.4 Pinta-ala asunnoissa.....	8
2.2.5 Luontoisetuarvot vuonna 2017.....	10
2.3 Vähennykset asuntoedun arvoon.....	10
2.3.1 Asunnosta perimä vuokra	10
2.3.2 Palkansaajan kustantamat lämmityskustannukset	11
2.3.3 Yleinen vuokrataso kunnalla, arvon vähentämisen perusteena	11
2.3.4 Arvon alennus perusteena asunnon sijainti.....	11
2.3.5 Alentamisperusteena asunnon käypä arvo	13
2.3.6 Asunnon edustus- ja työkäyttö.....	13
2.3.7 Asukkaan suorittamat kiinteistöhoitotyöt	15
2.3.8 Talonmiehen asunto	15
2.3.9 Hälytyslaitteiden sijoittamien asuntoon.....	15
2.4 Erityistilanteet	15
2.4.1 Yli 20 prosentin korotus luontoisetuarvoon aikaisemmasta vuodesta	15
2.4.2 Samassa asunnossa monia palkansaajia	16
2.4.3 Virka-asunnot.....	16
2.4.4 Aravarahoitusasunnot	17
2.4.5 Asuntoetus ulkomailla	17
2.4.6 Matkaoppaan asuntoetu	17
2.4.7 Kalustettu asunto	18
2.4.8 Hälytyslaitteet.....	18
2.4.9 Työnantajan harjoittama vuokraustoiminta	18
2.4.10 Asuntoetus työsuhteen päättymisen jälkeen.....	19
2.4.11 Asuntoetus eläkkeellä olevalla entisellä palkansaajalla.....	19
2.4.12 Hotellimajoitus, jos työntekijä ei ole työmatkalla	20
2.4.13 Varastot ja muut samankaltaiset tilat	20
2.5 Sähkön käyttöoikeus	20
2.6 Autotallietu.....	21
2.7 Ravintoetu	22
2.7.1 Määritelmä ja järjestämistavat	22
2.7.2 Tavanomainen ravintoetu	22
2.7.3 Työnantajan maksama tuki	24
2.7.4 Laitosruokailu	24
2.7.5 Hotelli- ja ravintola-alan lentohenkilöstön ravintoetu	25
2.8 Kohdennettu maksuväline ravintoedun toteuttamisessa	25
2.8.1 Kohdennetut maksuvälineet yleisesti	25

2.8.2 Arvosetelit ja muut kiinteämaksuiset maksuvälineet	26
2.8.3 Saldoon perustuvat kohdennetut maksuvälineet	28
2.8.4 Henkilökohtaisuus ja kohdennettavuus	31
2.9 Erityistilanteita	32
2.9.1 Ravintoetu työmatkan aikana.....	32
2.9.2 Ravintoetu etätyöpäivänä.....	32
2.9.3 Kaksi työssäolopäivää saman vuorokauden aikana	32
2.9.4 Ruokailu työharjoittelun aikana	33
2.10 Täysihoitoetu	33
2.11 Autoetu.....	34
2.11.1 Autoedun määritelmä	34
2.11.2 Ikäryhmä	34
2.11.3 Autoedun arvon vaikuttavat seikat	35
2.11.4 Perusarvon määräytyminen.....	35
2.11.5 Käyttökustannukset	39
2.11.6 Autoedun arvon korottaminen	42
2.11.7 Erityistilanteita.....	43
2.12 Puhelinetu	48
2.12.1 Yleistä.....	48
2.12.2 Kiinteä puhelinliittymä.....	48
2.12.3 Matkapuhelin	48
2.12.4 Useita puhelimia.....	50
2.12.5 Työaikana tehdyt yksityispuhelut	50
2.13 Työsuhdematkalippu	50
2.13.1 Määritelmä	50
2.13.2 Kohdennettu maksuväline.....	51
2.13.3 Etuuden arvostaminen.....	51
2.13.4 Palkansaajan vähennysoikeus.....	52
2.13.5 Lipun hankkiminen	52
2.13.6 Mille matkalle	53
2.13.7 Asiointilippu	53
2.13.8 Verovuosi työsuhdematkalippuetaudessa	53
2.13.9 Vuosi-ilmoitus.....	54
2.14 Tietoliikenneyhteyden yksityiskäyttö.....	54
2.14.1 Verovapaussäännös.....	54
2.14.2 Ohjelmat ja laitteisto	55
2.14.3 Korvaus palkansaajan oman Internet-yhteyden käytöstä	55
2.14.4 Luottamushenkilöiden etu verovapaata	55
2.15 Työsuhdelainan korkoetu	56
2.15.1 Yleistä.....	56
2.15.2 Tuloverolain 69 §:n henkilökunta-alennusta ei sovelleta	57
2.15.3 Työnantajan maksama korko	57
2.15.4 Työsuhteen loppuminen	57
2.16 Erikseen sääntelemättömät edut	58
2.16.1 Arvostamisessa sovellettavat periaatteet	58
2.16.2 Esimerkki, vene-etu	59
2.16.3 Esimerkki, moottoripyörä- mönkijä- mopoautoetu.....	59
2.16.4 Esimerkki, polkupyöräetu.....	60
2.16.5 Esimerkki, kesämökkietu	61

3 PALKKA	62
3.1 Palkan käsite verotuksessa	62
3.2 Palkan sivukulut	62
3.3 Osakkaan palkka	64
4 VOITONJAKO ELI OSINGONJAKO	67
4.1 Varojenjakotavat	67
4.2 Osingonjakoprosessi	67
4.3 Osinkojen verotus	69
4.4 Peitelty osingonjako	70
4.5 Osakepääoman alentaminen	70
4.6 Osakkeiden hankkiminen ja lunastaminen	71
4.7 Varojen jakaminen yhtiön purkautumisessa	72
4.8 Osinko listatusta yhtiöstä	72
4.9 Osinko listaamattomasta yhtiöstä	72
5 JOHTOPÄÄTÖKSET	74
LÄHTEET	75
LIITTEET	

TAULUKOT

TAULUKKO 1. Alueellinen jaottelu	7
TAULUKKO 2. Alueelliset lämmityksen raha-arvot	10
TAULUKKO 3. Tavanomaisen ravintoedun arvostaminen	24
TAULUKKO 4. Ravintoedun arvostaminen euro määrillä	26
TAULUKKO 5. Autoedun ikäryhmät	31

1 JOHDANTO

Opinnäytetyössä käsitellään yrittäjän luontoisetujen, palkan ja osingonjaon suunnittelua verotuksellisesti näkökulmasta. Teoriaosassa selvitettiin miten luontoisedut, palkat ja osingot vaikuttavat verotuksellisessa näkökulmassa yrittäjän tai yrityksen talouteen.

Luontoisetuksissa etuudet perustuvat työnantajan ja työntekijän väliseen työsopimukseen. Tässä opinnäytetyössä käsiteltiin kaikki luontoisedut, joita ovat asuntoetu, sähkön käyttöoikeus, autotallietu, ravintoetu, täysihoidetu, autoetu, puhelinetu, työsuhdematkalippu, tietoliikenneyhteyden yksityiskäyttö, työ-suhdelainan korkoetu ja erikseen sääntelemättömät edut.

Tutkimuksessa käsitellään yrittäjän optimaalista palkkaa luontoisetujen kanssa verotuksen kannalta. Ongelmana on, milloin ja kuinka paljon yrittäjän olisi järkevää nostaa palkkaa, jotta tämä ei vaikuttaisi yrityksen kehitykseen negatiivisesti.

Työssä käsitellään myös osingonjakoa. Siinä selvitetään paljonko osinkoa kannattaa jakaa erilaisissa tilanteissa, joissa vapaata omaa pääomaa, joista joutuu maksamaan mahdollisimman vähän veroja, paljonko rahaa jää osinkojen jälkeen yrityksen maksuvalmiutta varten ja miten osinkotuloa verotetaan.

Koimme työn aiheen tarpeelliseksi, koska kaikki tieto aiheesta oli tällä hetkellä levällään ja pienissä osissa, joten asiaan perehtyminen oli erittäin haastavaa. Työn tavoitteena on saada kaikki tarvittava tieto luontoisetujen, palkan ja osinkojen verotuksesta yhteen paikkaan.

Lähteinä käytettiin opinnäytetyössä Jokaisen kodin ja pienyrityksen lakiopasta, Verohallinnon, palkkaus ja yritystulkin internet sivuja. Liitteenä on erilaisia laskutapoja, joiden avulla pystytään todentamaan, miten erilaisissa tilanteissa pystytään selvittämään, miten luontoisedut, palkat tai osingonjaot vaikuttavat yrityksen talouteen.

2 YLEISESTI LUONTOISEDUISTA

Verotuksessa luontaisedulla tarkoitetaan työnantajan muuna kuin rahana työstä maksettua hyödykettä työntekijälle. Toisin sanoen työnantaja antaa työntekijän käyttöön, työnantajan kustantaman ja järjestämän hyödykkeen. Hyödykkeen omistusoikeus ei siirry työntekijälle, vaan käyttöoikeus hyödykkeeseen loppuu viimeistään silloin kun työsuhde yrityksessä päättyy.

Jotta luontoisetu olisi verotuksessa tarkoitettua luontoisetua on hyödykkeen oltava työnantajan hallitsema tai omistama. Jos työntekijä on itse hankkinut hyödykkeen ja työnantaja korvaa siitä aiheutuvat kustannukset työntekijälle, edun arvo luetaan silloin olevan rahapalkkaa.

Luontoisedut ovat yleensä jatkuvia tai säännöllisesti toistuvia. Tällöisiä etuusia ovat tyypillisesti puhelin-, asunto-, tai autoetu. Luontoisedut voivat kuitenkin myös olla satunnaisia tai kertaluonteisia. Edut on jaettu näihin satunnaisiin sekä säännöllisiin ja jatkuviin etuihin, koska niillä on merkitystä ennakonpidätyksen toimittamiseen.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Työnantajalta saama luontoisetu on veronalaista ansiotuloa ja se arvioidaan käypään arvoon tuloverolain (1535/1992, TVL) 64 §:n 1 momentin mukaan. Luontoisetujen käypien arvojen laskentaperusteet määritetään Verohallinnossa vuosittain. Palkan käsitteestä säädetään ennakkoperintälain (1118/1996, EPL) 13 §:ssä. 3 momentin lainkohdan mukaan luontoisedut luetaan palkkaan, jotka arvioidaan tuloverolaissa säädetyllä tavalla. Aivan kuten rahana maksettu palkka, luontoisetu kuuluu myös veronalaiseen palkkaan. Luontoisetu annetaan joko vapaana etuna tai työnantaja perii siitä tietyn korvauksen. Jos luontoisetu arvo on vähintään saman suuruinen kuin työnantajalle maksettu korvaus niin verotettavaa etua ei tule. Tästä on kuitenkin tehtävä vuosi-ilmoitus. Palkansaajan maksamalla korvauksella työnantajalle tarkoitetaan palkansaajan vähennetystä nettopalkasta perittyä korvausta, ei siis pelkästään bruttopalkan vähennystä etua annettaessa.

Luontoisedut verotetaan sen mukaan, miten palkansaaja on niitä käyttänyt. Vuosi-ilmoitusmerkinnät ja edun verovuosi määräytyvät käyttöajan perusteella.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Verohallinnon luontoisetupäätös annetaan verovuotta edeltävän vero vuoden loppupuolella. Tämä päätös koskee myös lopullista verotusta ja ennakkoperintää.

Päätöksessä vahvistetaan yleisimmille luontoiseduille arvot (asuntoetu, autoetu, ravintoetu ja puhelinetu). Etuja, joita ei mainita niiden arvona pidetään niitten käypää arvoa. Sitä voidaan soveltaa silloin, kun se on vahvistettua arvoa alhaisempi (luontoisetupäätös 26 §).

Kun etuus on osana työ- tai virkasuhteeseen liittyvää palkkausta, luontoisetuarvoja käytetään. Ennakkoperintälain 13 §:n 1 momentin 2 kohdassa kerrotaan, miten luontoisetuarvoja sovelletaan etuuksia saaville henkilöille, muussa tapauksissa etuudet arvostetaan käypään arvoon.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Luontoisetuja voi saada myös henkilöt, jotka ovat osakeyhtiön osakkeenomistajia ja henkilöyhtiön osakas, koska (jos) he saavat palkkaa omistamastaan yhtiöstä. Jos osakkeenomistaja työskentelee omistamansa yhtiön lukuun, hän saa siitä tavanomaiset luontoisedut ja ne arvostetaan luontoisetupäätöksen mukaisesti. Tämä vain siinä tapauksessa, jos etuudet on käsitelty asianmukaisesti palkkatuloissa ja Verohallinnolle on tiedotettu asiasta oikein.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Jos työntekijällä on jäänyt saamatta luontoisetuuksia voi työnantaja korvata saamatta jääneen luontoisedun määrän rahana. Maksettua rahakorvausta ei pidetä luontoisetuna vaan se tavallista rahallista korvausta mitä palkansaaja saa tehdystä työstään. Palkansaajan kanssa on voitu tehdä kokonaispalkkasopimus. Jos työntekijälle annetaan myöhemmin luontoisetuja, on työnantajalle aiheutuvan kokonaiskustannuksen säilyä samana.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Jos työntekijälle on annettu luontoisetuna esimerkiksi asunto, se voi olla samaan aikaan työnantajan edustuskäytössä. Tällöin työntekijän palkkaa laskettaessa voidaan vähentää palkasta edustuskäyttöä vastaava osuus.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Yleisimmille luontoiseduille on määritetty omat arvot Verohallinnon luontoisetupäätöksessä. Arvo saadaan laskettua jakamalla kuukausiarvo luvulla 30,33 ja kertomalla niiden päivien lukumäärällä, joina luontoisetu on palkansaajan käytettävissä.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Työnantajan sairausvakuutusmaksusta annetun lain (771/2016) 5 §:n 1 momentin mukaan työnantaja suorittaa työnantajan sairausvakuutusmaksun työntekijöille maksettavien palkkojen kokonaissumman perusteella. Työnantajan on maksettava sairausvakuutusmaksu palkasta, johon luontoisetu myös kuuluu. (Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Sairausvakuutuslain (1224/2004) 18 luvun 14 §:n 1 momentin mukaan sairausvakuutuksen sairaanhoitomaksu määrätään kunnallisverotuksen verotettavan tulon mukaan. 18 luvun 15 §:n 1 momentin mukaan sairausvakuutuksen päivärahamaksu määrätään veronalaisen palkkatulon ja työtulon perusteella. Veronalaisten luontoisetujen arvosta on siten pääsääntöisesti maksettava sairaanhoito- ja päivärahamaksu.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Palkkatulosta otettava sairaanhoitomaksu oli vuonna 2017 0 prosenttia, joten siitä ei käytännössä suoriteta sairaanhoitomaksua. Kun kalenterivuodessa palkat ja muut työtulot ovat vähintään 14 000 euroa silloin maksetaan päivärahamaksu (SVL 18 luku 23–24a §:t sekä VNa sairausvakuutusmaksujen maksuprosenteista vuonna 2017 (1007/2006) 1 ja 2§:t).

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.1 Asuntoetu

2.1.1 Asuntoedun määritelmä

Kun työntekijällä on käytössään työ- tai virkasuhteensa perusteella työnantajan omistama tai vuokraama asunto on kysymys silloin asuntoedusta. Asumisedusta ei ole kysymys silloin, kun työnantaja maksaa työntekijän omistaman asunnon kulut tai vuokraamansa asunnon kulut.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Työntekijä voi myös saada poikkeuksellisesti asuntoetua, työnantajan muutoin palvelussuhteen perusteella järjestämästä asunnosta. Asuntoedun on oikeuskäytännössä katsottu muodostuvan tapauksessa, jossa on tehty itsenäisen kiinteistöyhtiön kanssa muodollinen vuokrasopimus, jonka osakkeita työnantaja on omistanut. Työnantaja tuki itsenäistä kiinteistöyhtiötä taloudellisesti siten, että hän peri pienempää vuokraa työntekijöiltään kuin muilta asukkailta. (KHO:1982-B-II-578).

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Koko siltä ajalta, jolloin luontoisetu on, ollut palkansaajan käytössä on veronalaista tuloa. Asuntoetua verotetaan koko siltä ajalta, jolloin asunto on ollut työntekijän käytössä vaikkakin todellisuudessa hän ei siellä oleskelisi koko aikaa asunnossa. Käytettävissä olevasta asunnosta muodostuu palkansaajalle veronalainen etu, kun esimerkiksi puolentoista kuukauden ajanjaksolta, jolloin työntekijä on perheensä kanssa yhtäjaksoisesti matkalla.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Asuntoetuuden arvo sisältää asumisesta saadun edun lisäksi lämpimästä ja kylmästä vedestä saadun edun. Sähkölämmityksellä ja keskuslämmityksellä oleva asunnon arvo sisältää myös lämmittämisestä saadun etuuden (luontoisetupäätös 2 § 1 momentti ja 5 § 2 momentti).

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.2 Asuntoetuuden arvon laskentaperusteet

2.2.1 Luontoisetuuden arvoon vaikuttavat seikat

Asuntoetuuden luontoisetuarvo koostuu kiinteästä perusarvosta ja neliömetriä kohta summatusta arvosta. Etuuden arvoon vaikuttavat asunnon sijainti ja asunnon pinta-ala. Kun asunto sijaitsee Helsingissä vaikuttaa siihen myös se millä postinumeroalueella asunto sijaitsee. Asunnon valmistumisvuosi vaikutti myös vuoteen 2014 asti. Arvoon vaikuttavat tekijät tarkistetaan vuosittain ja jos muutoksia tulee niin ne vastaavat yleisiä muutoksia, kuten vuokratasoissa on ollut.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Jos luontoisetupäätöksen mukainen arvo on suurempi kuin asunnon käypä vuokra, etuus arvostetaan käypään arvoon. Käypä arvo tarkoittaa vuokraa, jota maksettaisiin vapailla markkinoilla.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.2.2 Asunnon sijainti

Asunnon sijainti vaikuttaa myös luontoisetuuden arvoon. Suomi on jaettu kuuteen eri alueeseen, joista jokaiselle on vahvistettu erinäiset perusarvot ja neliömetrikohtaiset arvot. Alueellinen jaottelu perustuu asuntojen sijaintipaikkakuntiin. Helsingissä sijaitsevilla asunnoilla asuntoja jaotellaan lisäksi millä postinumeroalueella asunto sijaitsee.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Vuonna 2017 luontoisetupäätöksessä sovellettiin seuraavaa aluejakoa

- Helsinki 1
- Helsinki 2
- Helsinki 3, Espoo, Kauniainen
- Helsinki 4, Vantaa
- Kuopio, Jyväskylä, Lahti, Oulu, Tampere, Turku, pääkaupunkiseudun kehyskunnat, muu Helsinki
- Muu Suomi

Eri alueisiin määritellyt asunnot on päätetty vuoden 2017 luontoisetupäätöksessä seuraavalla tavalla:

TAULUKKO 1. Alueellinen jaottelu

Alue	Alueeseen kuuluvat asunnot
Helsinki 1	Helsingin postinumeroalueet 00100, 00120, 00130, 00140, 00150, 00160, 00170 ja 00180
Helsinki 2	Helsingin postinumeroalueet 00200, 00210, 00220, 00240, 00250, 00260, 00270, 00280, 00290, 00300, 00310, 00320, 00330, 00340, 00350, 00380, 00400, 00440, 00500, 00510, 00520, 00530, 00540, 00550, 00570, 00610, 00660, 00670, 00680, 00830 ja 00850
Helsinki 3, Espoo, Kauniainen	Helsingin postinumeroalueet 00360, 00370, 00390, 00410, 00420, 00430, 00560, 00600, 00620, 00630, 00640, 00650, 00700, 00720, 00780, 00790, 00800, 00810, 00840 ja 00870 sekä Espoo ja Kauniainen
Helsinki 4, Vantaa	Helsingin postinumeroalueet 00190, 00580, 00690, 00710, 00730, 00740, 00750, 00760, 00770, 00820, 00860, 00880, 00900, 00910, 00920, 00930, 00940, 00950, 00960, 00970, 00980 ja 00990 sekä Vantaa
Jyväskylä, Kuopio, Lahti, Oulu, Tampere, Turku, kehyskunnat, muu Helsinki	Jyväskylä, Kuopio, Lahti, Oulu, Tampere, Turku, Hyvinkää, Järvenpää, Kerava, Kirkkonummi, Nurmijärvi, Riihimäki, Sipoo, Tuusula ja Vihti sekä muu Helsinki
Muu Suomi	Muut kuin edellä mainitut alueet

Jaottelun perusteena on Tilastokeskuksen neljännesvuosittain tekemä vapaarahoitteisten vuokra-asuntojen vuokratilasto. Helsingin jaottelu postinumeroitten mukaan perustuu Helsingin kaupungin tietokeskuksen noudattamaan kalleusluokitukseen, jota vuokratilastoinnissaan Tilastokeskus noudattaa.

Muut kuin Helsingin alueen jaottelu perustuu siihen, että samaa vuokratasoa olevat kaupungit ovat koottu samaan ryhmään.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Asuntoedun arvostus perustuu Tilastokeskuksen verovuotta edeltävän vuoden elokuussa ilmoittamaan toisen vuosineljänneksen vapaarahoitteisten vuokra-asuntojen vuokratilastoon, jonka arvosta 93 prosenttia otetaan huomioon. Laskenta perustuu lain esitöissä (HE 109/1998 vp) edellytettyyn varovaiseen 90 prosentin arvostukseen, johon lisätään arvioitu verovuoden vuokratason korotus, joka on 3 prosenttia. (Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Asunto kuuluu siihen kuntaan tai postinumeroalueeseen, jossa se sijaitsee verovuoden ensimmäisenä päivänä.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Ennen vuotta 2015 sijaintipaikkakunnat oli jaettu kahteen ryhmään: pääkaupunkiseutuun ja muuhun Suomeen. Pääkaupunkiseudulle tarkoitettiin Helsinkiä, Espoota, Vantaata ja Kauniaista. Ne asunnot, jotka sijaittivat silloin pääkaupunkiseuduilla asuntojen perusarvot ja neliometriä kohden lasketut arvot olivat muualla Suomessa sijaitsevia asuntoja korkeammat.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.2.3 Perusarvo

Luontaisetupäätöksessä on määritelty kiinteät perusarvot kullekin alueella sijaitseville asunnoille. Kaikille samalla alueella sijaitseville alueille perusarvo on sama. Edun arvoon vaikuttaa suhteellisesti enemmän pienessä kuin suuressa asunnossa.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.2.4 Pinta-ala asunnoissa

Kun asuntoetuudessa lasketaan luontoisetuarvoa, etuuden perusarvoon lisätään asunnon pinta-alaan perusteella toteutuva neliometrikohtainen arvo.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Kun asuntoon määritetään, pinta-alaa siihen lasketaan asunnon varsinaiset asuinhuoneet ja työntekijän asumiseen olevat tilat kuten uima-allas, vaatehuone, komerot ja sauna. Edun arvo kerrotaan siten mitä lattiapinta-alaan kuuluu eli seinien sisäpintojen rajoittama alue, jos tilan korkeus on alle 160 cm sitä osuutta ei lasketa. Porrastilat lasketaan vain kertaalleen luontoisetuarvoa laskettaessa.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Pinta-alaan ei lueta kantavien seinien, kantavien pilareiden, hormiryhmien, parveketta, muuta avointa tilaa, kylmiä säilytys tiloja kuten ullakkoa tai kellaria. Erillinen luontoisetuarvo on vahvistettu autotalille, joten se ei kuulu asunnon pinta-alaan.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Jos palkansaajalla on asunnon läheisyydessä ympäri vuoden käytössä oleva nykyaikainen ja lämmitetty saunarakennus tai muu sellainen sen pinta-ala luetaan myös asunnon pinta-alaan. Jos yksinään saunatai muusta rakennuksesta, joka sopii ympärivuotiseen asumiskäyttöön, tehdään erillinen luontoisetuarvo, koska se on erillinen luontoisetuasunto.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Kun kyseessä on rivitalo- ja kerrostaloasunto, silloin tyypillisesti pinta-ala selvitetään isännöitsijäntodistuksesta. Näissä asunnoissa kellari-, vinttikomeroita ja ulkovarastoja ei oteta huomioon.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Ennen vuotta 2015 asunnot jotka, oli valmistettu ennen vuotta 1961 muualla kuin Helsingissä sijaitsevien asuntojen pinta-ala laskettiin siten, jos neliömetri määrä ylittää 150 neliömäärästä otetaan huomioon vain puolet. Tätä sääntö sovellettiin myös Helsingissä sijaitseviin asuntoihin vuoden 2013 loppuun asti.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.2.5 Luontoisetuarvot vuonna 2017

Vuoden 2017 verotuksessa sovellettavat asuntoedun ja siihen sisältyvän lämmityksen raha-arvot ovat keskuslämmitysasunnoissa seuraavat (luontoisetupäätös 2 § 1 momentti):

TAULUKKO 2. Alueelliset lämmityksen raha-arvot

Alue	Alueeseen kuuluvat asunnot
Helsinki 1	277 € + 12,20 € neliömetriltä
Helsinki 2	272 € + 11,10 € neliömetriltä
Helsinki 3, Espoo, Kauniainen	240 € + 10,10 € neliömetriltä
Helsinki 4, Vantaa	193 € + 10,10 € neliömetriltä
Jyväskylä, Kuopio, Lahti, Oulu, Tampere, Turku, kehyskunnat, muu Helsinki	181 € + 8,40 € neliömetriltä
Muu Suomi	156 € + 7,50 € neliömetriltä

Sähkölämmitteinen asunto rinnastetaan asuntoedun arvoa määrättäessä keskuslämmitysasuntoon (luontoisetupäätös 5 § 2 momentti).

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.3 Vähennykset asuntoedun arvoon

2.3.1 Asunnosta perimä vuokra

Vuokra ja mahdollinen vesimaksu vähennetään edun arvosta, jonka työnantaja on perinyt palkansaajalta. Jos kiinteistöyhtiössä työnantaja on osakkeenomistajana, katsotaan työnantajan perimäksi korvaukseksi yhtiölle maksettava vuokra. Muita maksuja, kuten autopaikka-, sauna- ja pesutupamaksuja ei saa vähentää asuntoedun arvosta.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.3.2 Palkansaajan kustantamat lämmityskustannukset

Luontoisetupäätöksessä on määrätty, että jos palkansaaja itse vastaa lämmitysmenoista, edun arvoa alennetaan vahvistetulla määrällä. Vuonna 2017 verotuksessa määrä oli 1,21 euroa kuukaudessa (luontoisetupäätös 3 §).

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.3.3 Yleinen vuokrataso kunnalla, arvon vähentämisen perusteena

Luontoisetupäätöksen 8 §:n 1 momentissa säädetään, että päätöksen 2 §:n 1 momentin pääsäännön mukaisesti laskettuja arvoja voidaan yleisesti kunnassa alentaa, jos asuntojen vuokratason on todettu olevan kunnassa pääsäännön mukaisesti laskettuja arvoja alhaisempi. Arvoja voidaan laskea maksimissaan 20 prosentilla.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Alentamisperustetta ei voida käyttää yksittäiseen asuntoon. Jos asiasta ei ole määrätty Verohallinnon laatimissa yleisissä normeissa, silloin luontoisarvojen alentamista ei voida käyttää. Yhdellekään kunnalle ei ole annettu voimassa olevaa yleistä normia, joten arvojen ei tule kysymykseenkään.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.3.4 Arvon alennus perusteena asunnon sijainti

Luontoisetupäätöksen 8 §:n 2 momentin perusteella asuntoedun arvoa voidaan alentaa päätöksen 2 §:n 1 momentin pääsäännön mukaisesti lasketusta arvosta enintään 20 prosentilla asunnon kunnassa olevan sijaintipaikan perusteella. Tässä on kysymyksessä se, että luontoisetuasunnon sijainnista aiheutuu haittaa asumiselle. Haittana voidaan pitää laitos-, tehdas-, varuskunta- tai kaivosalueella aiheutuvaa pöly-, melu tai muuta vastaavaa haittaa. Jos asunnon sijainti on koulun yhteydessä, se voidaan katsoa alentamisperusteeksi melu- tai muuta vastaavaa haittaa asumiselle.

Asunnon syrjäinen sijainti, muualla kuin laitos-, kaivos-, tehdas- tai varuskunta-alueella, voidaan katsoa alentamisperusteeksi, joka on haitaksi asumiselle, jossa etäisyys lähimpiin palveluihin on tavanomaista pitempi, esimerkiksi 100 km. Se ei yksistään riitä asuntoedun arvon alentamiselle, jos lähimpään taajaan tai julkiseen liikenteeseen on esimerkiksi 15 kilometrin etäisyys.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Ennen vuotta 2015 oli luontoisetupäätöksessä määräyksiä asunnon iän ja peruskorjauksien vaikutuksista asuntoedun arvoon. Näistä päätöksistä luovuttiin, koska näiden seikkojen huomioon ottaminen oli niin Verohallinnon näkökulmasta ja verovelvollisten näkökulmasta epätarkoituksen mukaista. Tämän seikan vuoksi asunnon ikä ei ole yksinään peruste luontoisetupäätöksen 8 §:n 2 momenttiin perustuvalla asuntoedun arvon alentamiselle.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Poikkeuksellisissa tapauksissa on mahdollista, jos asunnon kunnon tai varustelutaso on sellaista, että siitä on haittaa asumiselle. Esimerkiksi joku oleellinen puute asunnossa kuten asunnossa ei ole wc-tiloja tai kylpyhuone tiloja.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Asunnossa tehtävät lyhytkestoiset tai siitä johtuvat vähäiset haitat eivät oikeuta asuntoedun arvon alentamiseen. Kumminkin jos asuntoon tehdään pitkäaikaisempi remontti kuten esimerkiksi putkiremontti, jonka takia wc-tilat ja kylpyhuone ovat poissa käytössä yli kuukauden ajan. Voidaan silloin asuntoedun arvoa alentaa remontin ajalta.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Molempia luontoisetupäätöksen 8 §:ssä tarkoitettuja alentamisperusteita voidaan käyttää asuntoedun arvostamiseen. Jos molempia alentamisperusteita käytetään, sijaintiin perustava alennus lasketaan vuokratason perusteella alennetusta arvosta (luontoisetupäätös 8 § 2 momentti).

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Palkansaajan vaatimuksesta alentamisperusteiden soveltuminen selvitetään hänen verotuksessaan. Työnantaja voi soveltaa ennakkoperinnässä alentamisperusteita silloin kun olosuhteet ovat pysyneet ennallaan ja alentamisperustetta on sovellettu aikaisemman vuoden verotusta toimitettaessa. Jos alentamisperusteen soveltuminen on vahvistettu ennakkoperintälain 45 §:ssä tarkoitettussa ennakkoratkaisussa, työnantaja voi soveltaa alentamisperustetta siinäkin tapauksessa. Jos alentamisperusteesta on annettu riittävä selvitys työnantajan tai palkansaajan toimesta voidaan alennusperustetta soveltaa.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Luontoisetupäätöksen 8 §:ssä tarkoitettua alentamisperustetta soveltaen todettu arvo ei ole asuntoedun vähimmäisarvo tapauksissa, joissa asuntoedun käypä arvo on vielä alentamisperusteen mukaista arvoakin alempi.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.3.5 Alentamisperusteena asunnon käypä arvo

Päätöksen 2 §:n 1 momentin mukaan asuntoetu voidaan arvostaa määritettyä arvoa alempaan arvoon silloin, kun etuun käypä arvo on pienempi kuin pääsäännön mukaisesti määritetty arvo. Alempi käypä arvo voidaan katsoa asunnon käyväksi arvoksi riippumatta siitä, soveltuuko tapauksessa olevassa luontoisetupäätöksen 8 §:ssä tarkoitettu alentamisperuste.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Asuntoetu voidaan arvostaa käypään arvoon esimerkiksi silloin, kun asunnon käypä vuokra, on pienempi kuin luontoisetupäätöksen 2§:n 1 momentin mukaisesti laskettu arvo. Käypä arvo asunnosta on silloin se vuokra mikä saataisiin asunnosta vapailla markkinoilla.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Edellä mainituissa tapauksissa verovelvolliselle on annetun verotusmenettelyn lain (1558/1995) 26 §:n 4 momenttiin perustuva näyttövelvollisuus asunnon käyvästä arvosta. Todennus käyvästä asunnon arvosta voi olla esimerkiksi vastaavassa kunnossa olevista asunnoista puolueettomalta taholta peritty vuokra tai annettu lausunto kiinteistövälittäjältä tai asiantuntijalta.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.3.6 Asunnon edustus- ja työkäyttö

Myös on tapauksia, joissa palkansaaja työskentelee kotonaan. Jos osa luontoisetuasunnosta on pelkästään työkäytössä, silloin asunnosta ei tältä osalta muodostu etuutta. (KHO 11.3.1991 taltio 810). Työkäytöstä on myös kysymys myös silloin, jos asuntoon palkansaaja majoittaa tai vastaanottaa säännöllisesti asiakkaita.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Yksi arvon alentamisperuste voi olla asunnon käyttäminen edustukseen. Arvon alentamisen edellytyksenä on, että asunto ei ole satunnaisessa edustuskäytössä. Satunnaisella edustuskäytöllä tarkoitetaan muutamaa kertaa vuodessa. Peruste arvon alentamiselle on silloin kun asunto on edustuskäytössä kuukausittain tai sitä useammin toistuvaa käyttöä.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Arvon alentaminen edellyttää luotettavaa selvitystä verovelvolliselta asunnon edustus- tai työkäytöstä. Esimerkiksi palkanlaskennan ja kirjanpidon tositteet ja merkinnät, joista edustuskäyttö ilmenee käy osoitteuksena työ- tai edustuskäytöstä. Arvon alentamista edustuskäytön perusteella voi tukea myös se, että asunnon pinta-alaa voidaan pitää palkansaajan ja hänen perheensä tarpeisiin nähden suurena. Osoituksena voi olla edustus- työkäytöstä myös se, että työnantajalla ei ole asunnon sijaintipaikkakunnalla eikä myöskään lähiseuduilla muita edustus- tai toimitiloja.

Edun arvon alennus voidaan tehdä prosenttimääräisenä tai jättämättä edustuskäytössä olevat tilat huomioon ottamatta asuntoedun arvoa laskettaessa. Prosenttimääräistä tapaa voidaan soveltaa, kun samat tilat ovat sekä edustus- ja yksityiskäytössä. Jälkimmäisenä mainittu tapa tulee käyttöön silloin, kun pohjapiirustuksessa voidaan riittävän selvästi todeta, että edustuskäytössä olevat tilat ovat selvästi erotettavissa muista tiloista.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Asuntoedun edustuskäytön vaikutuksia huomioon ottaessa on kuitenkin lähtökohtana aina se, että palkansaajalla ja hänen perheellään on perheen kokoon katsottaessa riittävästi tilaa heille. On myös huomioon ottavaa, että esimerkiksi asunnossa oleva kylpyhuone tai keittiö ei voi olla pelkästään edustuskäytössä.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Kun palkansaaja vaatii asuntoedun arvon alentamista edustuskäytön perusteella, se ratkaistaan palkansaajan verotuksessa. Arvon alentamisen edellytyksenä on, että Verohallinnolle lähetetään luotettavan selvityksen arvon alentamisen perusteista palkansaajan toimesta. Ennakon pidätystä toimitettaessa työnantaja voi oma-aloitteisesti alentaa asuntoedun ainoastaan siinä tapauksessa, kun alennus on vahvistettu ennakkoperintälain 45 §:ssä tarkoitetussa ennakkoratkaisussa ja edustuskäyttö asunnossa on tosiasiallisesti toteutunut ennakkoratkaisun mukaisesti.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.3.7 Asukkaan suorittamat kiinteistöhoitotyöt

Normaaliin omakoti- ja rivitaloasumiseen liittyvät pihanhoito- ja lumityöt eivät oikeuta asukkaalle arvon alentamista. Tällaisia töitä on esimerkiksi lumen luonti ja nurmikon hoito sekä asunnon lämmitykseen liittyvät työt.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.3.8 Talonmiehen asunto

Kun talonmies asuu hoitamassaan kiinteistössä ja joutuu vastaanottamaan asukkaita omassa asunnossaan, hänen saamaansa asuntoedun arvoa voidaan laskea 15 prosenttia. Muualla kuin hoidettavassa kiinteistössä asuvan talonmiehen asuntoedun arvoa ei voida laskea.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.3.9 Hälytyslaitteiden sijoittamien asuntoon

Asuntoon sijoittamien hälytyslaitteiden ei katsota olevan asuntoedun arvon alentamisperuste, koska asennetusta laitteistosta ei katsota olevan asunnon arvoon vaikuttavaa haittaa. Tietyn edellytyksin laitteista muodostuu erillinen luontoisetuus (kohdassa 2.4.8).

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.4 Erityistilanteet

2.4.1 Yli 20 prosentin korotus luontoisetuarvoon aikaisemmasta vuodesta

Luontoisetuarvon nousua, luontoisetupäätöksessä on rajoitettu sellaisissa tilanteissa, joissa päätöksen mukaisesti laskettu asunnon luontoisetuarvo olisi huomattavasti edellisen verovuoden arvoa suurempi. Verovelvollisella jo edellisen vuoden aikana käytössään olleen luontoisetuasunnon rahallinen arvo voi olla maksimissaan 20 prosenttia suurempi kuin sille silloin määrätty arvo (luontoisetupäätös 7 § 2 momentti).

Äsken mainittu leikkurimääräys käy myös silloin, kun asuntoetuuden arvo koostuu päätöksen 2 §:n momentin mukaista arvoa alemmaksi asunnon sijaintipaikkakunnan alhaisen vuokratason tai asunnon sijainnin perusteella (luontoisetupäätöksen 8 §:ssä tarkoitetut alentamisperusteet).

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.4.2 Samassa asunnossa monia palkansaaajia

Huoneistokohtaisesti katsotaan asunnon perusarvo. Jos asunnossa asuu kaksi tai useampi palkansaaaja yhtä aikaa, jossa jokaisella palkansaaajalla on oma huoneensa, siitä lasketaan ensiksi koko asunnon luontoisetuarvo ja se jaetaan heidän käytössään olevien neliömäärien suhteessa. Huomioon otetaan kokonaan oman huoneen pinta-ala ja yhteisistä tiloista asukasluvun mukainen osuus.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Jos yhteishuonetta käytetään palkansaaajana toimesta alle kuukauden ajan, edun arvo lasketaan päiväkohtaisesti kohdan 1.6 mukaisella tavalla.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Kun työpaikan läheisyyteen on järjestetty yhteisasunto, silloin syntyy asuntoetuus. Toissijaisella majoituksella tai erityisellä työntekemispaikkakunnalla ei sen sijaan synny verotettavaa etua (TVL 71 § 1 momentti).

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.4.3 Virka-asunnot

Kunnalta, valtiolta tai muulta julkisyhteisöltä saatu asunto on myös luontoisetu. Kaupunkiympäristössä sijaitseviin, nykyajan vaatimukset täyttäviin asuntoihin sovelletaan yleisiä luontoisetujen arvostamisperiaatteita.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Vuokra, joka peritään virka-asunnosta, voidaan joissakin tapauksissa katsoa käyväksi vuokraksi. Nämä koskevat esimerkiksi linnakkeella, kasarmialueella, koulukoti-, vankila tai muussa laitospäristössä tai maaseudulla kauempana taajamista sijaitsevia asuntoja (KHO:1979-B-II-568).

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.4.4 Aravarahoitusasunnot

Luontoisetupäätöksen 2 §:n 8 momentissa määrätään aravarajoituslaissa (1190/93) tarkoitettujen asuntojen luontoisetuarvon määrittämisessä. Enintään asunnosta perittävän vuokran määrä on aravarahoitusasunnon luontoisetuarvo.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.4.5 Asuntoetuus ulkomailla

Ulkomailla saatavan asuntoedun arvo on asunnosta saatava, käypä tuloverolain 76 §:n 1 momentin 5 kohdan mukaan, kuitenkin enintään puolet siitä mitä luontoisetupäätöksen 2§:n 1 momentin mukaisesta alueella Helsinki 2 sijaitsevan asunnon luontoisetuarvosta (luontoisetupäätös 2 § 9 momentti).

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.4.6 Matkaoppaan asuntoetu

Matkaoppaille on erikseen määrätty oma asuntoetuus. Luontoisetupäätöksen 2 §:n 10 momentin mukaan matkatoimiston tai matkanjärjestäjän palkansaajan edun arvo lasketaan 25 neliömetrin mukaisesti.

Vaatumuksena on kumminkin se, että palkansaaja on siirtovelvollinen ja kun hän joutuu ulkomaantyöskentelyn aikana siirtymään työnantajan määräyksestä toiseen paikkakuntaan työskentelemään ja vaihtamaan asuntoaan saman kalenterivuoden aikana. Jos työskentely tapahtuu samassa paikkakunnassa koko kalenterivuoden ajan, etuus lasketaan asuinpinta-alan mukaan.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Tämä arvostamissääntö voi kuitenkin johtaa matkaoppaita kohtaan epäedullisempaan lopputulokseen kuin edun arvon mukainen arvostaminen. Tämä tapahtuu silloin kun opas asuu useassa eri asunnossa, joitten pinta-ala on alle 25 neliömetriä. Tällöin etuus määritetään käyvän arvon mukaisesti (luontoisetupäätös 26 § 1 momentti.)

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.4.7 Kalustettu asunto

Etuuden mukaisella arvolla tarkoitetaan asuntoa, jota ei ole kalustettu. Jos työnantaja tarjoaa asuntoa, joka on valmiiksi kalustettu, niin kalusteista voidaan saada myös erillinen veronalainen etuus. Etuuden arvo on käypä arvo.

Etuuden määrä voidaan määrittää muun selvityksen puuttuessa pääomakustannuksen ja koron perusteella (kohdassa 11 ja sen alakohdat). Työnantajan kirjanpidosta voidaan katsoa työnantajan tekemä poistomäärä. Jos kalusteet ovat vuokrattuja, edun arvo on silloin kalusteista otettu vuokra.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.4.8 Hälytyslaitteet

Työnantajan asentamat ja kustantamista olevista hälytyslaitteista ei synny veronalaista etuutta. Hälytyslaitteista tulevat käyttökustannukset eivät sisälly asuntoetuuden arvoon. Jos työnantaja kustantaa nekin, tulee silloin palkansaajalle veronalainen etuus.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Työnantajan maksamat ja asennetut hälytysjärjestelmät asuntoon tai vapaa-ajan asuntoon ovat kokonaisuudessaan palkkaa täysin riippumatta palkansaajan työtehtävistä.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.4.9 Työnantajan harjoittama vuokraustoiminta

Jos työnantaja antaa työntekijälle käyttöönsä työnantajan omistaman asunnon, silloin samoilla perusteilla kuin muillakin vuokralaisilla määräytyy häneltä perittävä vuokra. Kyseessä ei ole luontoisetuasunto. Edellytyksenä on vain silloin, että vuokrasuhdetta ei voi irtisanoa työsuhteen päättymisen vuoksi.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.4.10 Asuntoetuus työsuhteen päättymisen jälkeen

Etuus arvostetaan siihen asti, kun työntekijä on työ- tai virkasuhteessa Verohallinnon luontoisetupäätöksen mukaisesti. Jos asuntoetuus on käytössä vielä työ- tai virkasuhteen päättymisen jälkeen, etu arvostetaan käypään arvoon. Poikkeuksena on kumminkin luontoisetuasunto, joka on ollut palkansaajan käytössä työsuhteen aikana. Entisen palkansaajan käytössä edelleen oleva luontoisetuasunto voidaan arvostaa päätöksen mukaisesti asuinhuoneiston vuokrauksesta lain (481/1995) 92 §:ssä säädetyn vuokranantajan irtisanomisajan aikana, jos irtisanomisaika on pidempi kuin virka- tai työsuhteen irtisanomisaika. (Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Jos työnantaja ja palkansaaja eivät ole työsopimuslain (55/2001) mukaisessa virka- tai työsuhteessa, eikä irtisanomisajasta ole työsopimuksessa sovittu, irtisanomisesta lähtien asunnosta saatu etu arvostetaan käypään arvoon.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.4.11 Asuntoetuus eläkkeellä olevalla entisellä palkansaajalla

Annetun lain (481/1995) 12 luvun 91 §:n nojalla asuinhuoneiston vuokrauksesta työnantajalla on oikeus irtisanoa työsuhteasunto työsuhteen päätyttyä. Eläkkeellä asuntoetuus voi kumminkin jatkua.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Edellä kuvatusista tilanteista asunnosta saatu etu tulisi arvostaa yleisten periaatteiden mukaan käypään arvoon, koska kysymyksessä ei ole palkansaajalle annetusta etuudesta. Tässä tilanteessa on yleensä sovellettu luontoisetupäätöksen arvoja verotuskäytännössä. Kysymyksessä ei ole kuitenkaan yleisemmin käytetystä periaatteesta.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Vuosi-ilmoituksella (7801) työnantajan tai maksajan suorittajan toimesta työnantajan palveluksesta eläkkeellä olevalla henkilöllä asunnosta saatu etuus ilmoitetaan koodilla B, työnantaja maksama eläke.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.4.12 Hotellimajoitus, jos työntekijä ei ole työmatkalla

Hotellimajoituksen työnantaja saattaa kustantaa muutoinkin kuin työmatkalla. Tällöisiä tilanteita ovat työsuhteen alussa, kun uusi työntekijä aloittaa työskentelyn uudella työpaikalla, joka sijaitsee entisen työskentelypaikkakunnan ulkopuolella. Työnantajan maksama määrä hotellille katsotaan palkansaajalle maksetuksi etuudeksi. Tämä kattaa myös aamiaisen ja hotellin muut palvelut.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Kun palkansaaja on työmatkalla, majoituksesta ei tule veronalaista etuutta työntekijälle. Kun palkansaaja työskentelee toissijaisella työpaikalla ja yöpyy hotellissa, silloin ei synny etuutta (TVL 71 § 1 momentti).

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.4.13 Varastot ja muut samankaltaiset tilat

Autohalli-, varasto- tai muun vastaavan rakennuksen, työnantaja voi antaa työntekijälle käyttöönsä. Luontoisetupäätöksen asuntoetuutta koskevia määräyksien mukaan ei voida soveltaa, kun kysymyksessä ei ole asumiskäyttöön tarkoitettu rakennus. Kun tila on tarkoitettu yksittäisen paketti- tai henkilöauton säilyttämiseen tarkoitettua suurempaa tilaa, etuutta ei voida arvostaa autotallietuuden mukaan. Tällöin käytetään erillistä luontoisetuutta, joka arvostetaan käypään arvoon tiettyjen periaatteiden mukaisesti. (Selitettynä myöhemmin kohdassa 12 (Luontoisetupäätös 26 §)).

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.5 Sähkön käyttöoikeus

Sähkönkäyttöoikeudelle on vahvistettu luontoisetupäätöksessä erillinen arvo asuntoetuuteen liittyen. Sähkönkäyttöoikeuden arvo on 0,74 euroa neliömetriltä kuukaudessa. Edun arvo ei kuitenkaan sisällä asunnon lämmitystä sähköllä (luontoisetupäätös 5 § 1 momentti).

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Sähkönkäyttöoikeus arvostetaan vain siinä tapauksessa luontoisetupäätöksen mukaiseen, arvoon kun se liittyy asuntoetuuteen. Jos palkansaajan oman asunnon sähkölaskun maksaa työnantaja, se maksettu määrä katsotaan silloin olevan palkkaa (KHO 27.4.1982 taltio 1781).

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Sähkön käyttöoikeudesta muodostuva etuus kattaa myös kaasusta aiheutuneet kustannukset.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.6 Autotallietu

Asuntoedun arvoa laskettaessa ei oteta huomioon autotallin pinta-alaa, eikä myöskään auton säilytyskustannukset. Erillinen autotallietuus muodostuu, kun työnantaja kustantaa autotallin tai muunlaisen auton säilytyspaikan. Autotallin sijainnin merkityksellä ei ole veronalaisuuden kannalta merkitystä.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Autotallietuuden määrittämisessä on tehty erilliset määräykset, jotka määritetään luontoisetupäätöksen 9 §:n mukaan. Arvoja sovelletaan autohalliin ja -talliin. Eri arvot on vahvistettu myös kylmälle ja lämpimälle säilytyspaikalle.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Autotallietuus arvostetaan käypään arvoon, kun työnantaja maksaa palkansaajan sähkölaskun lämmityspistokkeesta tai kustantaa katospaikan autolle. Työnantaja maksama lasku on tässä tapauksessa edun arvo, kuitenkin maksimissaan edun arvo.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Veronalaista luontoisetuutta ei ole se, jos työpäivän aikana on työpaikan läheisyydessä käytettävissä oleva autotalli. Etuutta ei myöskään synny silloin kun palkansaaja käyttää työnantajan kustantamaa auton lämmitykseen tarkoitettua lämmityspistoketta.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.7 Ravintoetu

2.7.1 Määritelmä ja järjestämistavat

Ravintoetus on järjestely, jolla palkansaajalle tarjotaan työnantajan toimesta aterian käypää alempaan hintaan tai täysin vastikkeetta. Työnantajan tarjoamaa kahvia ja -leipää ei pidetä ateriana eikä myöskään työnantajan järjestämää virvoketarjoilua. Jos kahvitarjoilu on runsasta, niin se voidaan katsoa korvaavan normaalin lounasruoan, kyse on ravintoetuudesta.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Etuus voidaan järjestää monella eri tavalla. Edun arvon laskentaperusteisiin vaikuttaa edun järjestämistapa. Edun arvo määräytyy eri tavoin riippuen siitä, mikä tapa on kyseessä:

- tavanomainen ravintoetu (työpaikkaruokailu tai sopimusruokailu),
- laitosruokailu
- oppilas- tai muun vastaavan ruokailun valvonnan yhteydessä saatu etu
- hotelli- ja ravintola-alan henkilökunnan ravintoetu tai lentohenkilöstön lennon aikana saama ateria
- kohdennettu maksuväline (esimerkiksi muu kuin sopimusruokailuun liittyvä ruokailulipuke tai maksukortti).

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.7.2 Tavanomainen ravintoetu

Tavanomaisella ravintoetuudella tarkoitetaan etua, joka on järjestetty:

- muun ruokalanpitäjän ylläpitämässä työpaikkaruokalassa
- sopimusruokailuna
- työnantajan ylläpitämässä omassa työpaikkaruokalassa

Työpaikkaruokailulla tarkoitetaan työnantajan henkilöstölle kohdistamaa ruokailupaikkaa. Tyypillisiä tällaisia ruokailupaikkoja ovat työnantajan itse omissa tiloissaan ylläpitämä henkilöstölle tarkoitettu ruokailupaikka tai muun ruokalanpitäjän työnantajan tiloissa ylläpitämä henkilöstölle tarkoitettu ruokailupaikka.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Sopimusruokailulla tarkoitetaan menettelyä, jossa työnantaja on tehnyt yleisessä käytössä olevan ruokailupaikan kanssa sopimuksen palkansaajien työpaikkaruokailun järjestämisestä. Sopimusruokailupaikkojen määrää ei ole rajoitettu.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Tavanomaisen ravintoedun arvo lasketaan edun hankkimisesta työnantajalle aiheutuneiden välittömien kustannusten ja arvonlisäveron perusteella (luontoisetupäätös 10 §).

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Välittömiä kustannuksia työpaikkaruokailussa valmistetussa ateriasa, jotka vaikuttavat etuuden arvoon ovat aterian raaka-ainekulut sekä valmistus- ja tarjoilupalkat ja niihin liittyvät sosiaalivakuutusmaksut. Välillisiä kustannuksia ovat laite- vuokra- tai tilakustannukset taikka muut kiinteät kustannukset, jonka vuoksi niitä ei oteta huomioon. Kuten myös energiakulut ja aterian kuljettamisesta ruokailupaikalle aiheutuneet kustannukset ovat välillisiä kustannuksia (luontoisetupäätös 11 §).

Välittöminä kustannuksina sopimusruokailussa pidetään työnantajan ruokailupaikalle maksamaa määrää.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Työnantaja voi periä palkansaajalta korvauksen tai antaa ravintoedun veronalaisena etuutena. Perittyä korvausta ei vähennetä välittömien kustannusten määrästä ravintoedun arvoa laskettaessa. Korvaus pienentää ainoastaan verotettavan edun määrää.

Palkansaaja ei saa siinä tilanteessa veronalaista etuutta, jos palkansaajan maksama korvaus on minimissään ravintoedun luontoisetuarvon suuruinen.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Euromäärät luontoisetupäätöksessä vaihtelevat vuosittain. Tässä taulukossa havainnollistetaan tavanomaisen ravintoedun arvostamista vuoden 2018 euromäärillä.

TAULUKKO 3. Tavanomaisen ravintoedun arvostaminen

Välittömät kustannukset + ALV	Peritty korvaus	Verotettava määrä
4,90 €	0,00 €	4,90 €
8,00 €	0,00 €	6,50 €
10,40 €	0,00 €	6,50 €
10,40 €	5,00 €	1,50 €
10,40 €	6,50 €	0,00 €
11,00 €	5,50 €	5,50 €

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.7.3 Työnantajan maksama tuki

Työnantajan saattaa tukea henkilöstönsä käyttöön tarkoitetun ravintolan ulkopuolisen pitäjän toimintaa. Tuen tarkoituksena on alentaa hintaa, jonka ravintola yrityksen henkilöstöltä perii. Tuen yhteismäärän on ylitettävä ravintolan välilliset kustannukset, muuten palkansaaja ei saa veronalaista etuutta. Vaikka työntekijän maksama hinta alittaa ravintoedun arvon, etua ei synny.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.7.4 Laitosruokailu

Tarkoitetaan ruokailua, joka on järjestetty oppilas-, potilas tai muuna vastaavana ruokailuna. Tällä tarkoitetaan ruokailua, joka ei ole ensisijaisesti järjestetty henkilökuntaa varten. Tälle etuudelle on vahvistettu oma luontoisetu arvonsa, tätä sovelletaan vanhainkodin, koulun, päiväkodin, sairaalan ja muun vastaavan laitoksen henkilökunnan saamaan ravintoetuun. Sovelletaan myös silloin kun ruoka toimitetaan laitoskeittiöstä työnantajan toiseen toimipisteeseen (KHO 3.9.1993 taltio 3165).

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Tällä etuudella on arvo 75 prosenttia tavanomaisen ravintoedun arvosta (luontoisetupäätös 12 § 1 momentti). Hoidettavien tai oppilaiden ruokailun valvonnan yhteydessä saatu ravintoetu arvostetaan 80 prosenttiin edellä mainitusta laitosruokailun arvosta (luontoisetupäätös 12 § 1 momentti).

Perhekoti ei ole tähän luontoisetupäätökseen tarkoitettu laitos. Perhekodein henkilöstön saamaan ravintoetuun sovelletaan siten tavanomaisen ravintoedun arvoa alentamattomana.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.7.5 Hotelli- ja ravintola-alan lentohenkilöstön ravintoetu

On erikseen määritelty luontoisetupäätöksessä luontoisetuarvo hotelli- ja ravintola-alan henkilöstön ravintoedulle. Tätä arvoa sovelletaan ravintolan- tai hotellin koko henkilöstöön. Joiden pääasiallinen tehtävä liittyy ruoan valmistukseen ja tarjoiluun henkilökuntaravintoloissa ja liikenneasemien baareissa, luontoisetuarvoa sovelletaan. Edun arvo on 85 prosenttia tavanomaisen ravintoedun arvosta (luontoisetupäätös 12 § 2 momentti).

Lennon aikana saadut ateriat lentohenkilökunnalla sovelletaan samaa arvostamista kuin hotelli- ja ravintola-alan henkilön ravintoetuun. Etu arvostetaan 85 prosenttiin tavanomaisen ravintoedun arvosta (luontoisetupäätös 12 § 2 momentti).

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.8 Kohdennettu maksuväline ravintoedun toteuttamisessa

2.8.1 Kohdennetut maksuvälineet yleisesti

Ravintoetus voidaan suorittaa myös kohdennettua maksuvälinettä käyttäen. Tällaisia maksuvälineitä ovat esimerkiksi ruokailulipukkeet, maksukortit sekä erilaiset internet- ja mobiilimaksuvälineet. Luontoisetupäätöksessä on ollut vuodesta 2015 alkaen erilliset määräykset saldoon perustuvilla maksuvälineillä (luontoisetupäätös 14 §) sekä arvoseteleille ja muille kiinteämaksuisille maksuvälineille (luontoisetupäätös 13 §).

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.8.2 Arvosetelit ja muut kiinteämaksuiset maksuvälineet

2.8.2.1 Arvostamisessa sovellettavat periaatteet

13 §:ssä luontoisetupäätöksessä kerrotaan toteutetun ravintoedun arvostamisesta kiinteämaksuisista kohdennettua maksuvälinettä käyttäen. Muussa kuin sopimusruokailussa liittyviin ruokailulipukkeisiin tai muuta vastaavaa maksutapaa käyttäen järjestetyn edun verotusarvo on 75 prosenttia edun nimellis- arvosta luontoisetupäätöksessä ilmenevien euromäärien rajoissa, kuitenkin vähintään luontoisetupäätöksen mukaisen euromäärän, etu arvostetaan käypään arvoon. Etuuden nimellisarvona on maksuvälineestä riippuen, joko arvosetelin euromääräinen arvo tai maksukortille ladattu euromäärä.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Vuosittain euromäärät vahvistetaan luontoisetupäätöksessä. Euromäärät olivat vuonna 2017 6,40 ja 10,30 euroa. Jos kohdennetun maksuvälineen nimellisarvo sijoittuu tälle välille, etu arvostetaan verotuksessa 75 prosenttiin, kuitenkin minimissään 6,40 euroon. Arvoltaan alle 6,40 euroa ja yli 10,30 euroa arvostetaan nimellisarvoon (luontoisetupäätös 13 § 1 momentti).

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Verotettavan ravintoedun määrää pienennetään palkansaajalta peritystä korvauksesta. Kun palkansaajan maksama korvaus on vähintään etuuden luontoisetuarvon suuruinen, palkansaaja ei saa veronalaista etuutta.

Vuoden 2017 ravintoedun arvostaminen euro määrillä

TAULUKKO 4. Ravintoedun arvostaminen euro määrillä

Lipukkeen nimellisarvo	Peritty korvaus	Verotettava määrä
6,50 €	0,00 €	6,40 €
8,00 €	0,00 €	6,40 €
9,00 €	5,00 €	1,75 €
10,30 €	0,00 €	7,73 €
10,30 €	7,73 €	0,00 €
12,00 €	0,00 €	12,00 €

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.8.2.2 Ateriakohtainen arviointi

Ravintoedun arvostaminen 75 prosenttiin on ateriakohtainen kiinteämaksuisten kohdennettujen maksuvälineiden osalta. Toisin sanoen edun arvo on ratkaistava ateriakohtaisesti.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Arvoseteleissä luontoisetupäätöksen ateriakohtainen arvostaminen toteutuu automaattisesti ilman ongelmia, koska yksittäisen aterian kohdistuvan edun määrä on ennalta tiedossa ja aina saman suuruinen.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Kiinteämaksuista maksukorttia käytettäessä ateriakohtaisuus toteutuu silloin, kun jokaisen maksutapahtuman yhteydessä veloitetaan sama summa.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.8.2.3 Yksi seteli tai muu maksuväline kotimaan työssäolopäivää kohden

Jokaista kotimaan työssäolopäivää kohden työnantaja voi myöntää palkansaajalle 75 prosenttiin arvostettuna vain yhden lipukkeen (luontoisetupäätös 13 § 2 momentti). Muun muassa vanhempainloman, virkavapauden ja vuosiloman ajalta myönnettävät lipukkeet on arvostettava nimellisarvoonsa. Myös tilapäiset poissaolot (sairaslomat) on huomioitava lipukkeiden määrää vähennettäviin seikkoina. Tällaisia periaatteita käytetään myös muihin kiinteämaksuisiin kohdennettuihin maksuvälineisiin.

Työpäivän kesto palkansaajalla vaikuttaa siihen voiko palkansaaja saada ruokailulipukkeen tai muu kohdennetun maksuvälineen, joka on arvostettu luontoisetupäätöksen mukaisesti 75 prosenttiin.

Tämän edellytyksenä on se, että palkansaajan keskimääräinen työpäivä kestää vähintään työaikalain (605/1995) 28 §:n 1 momentin mukaisen pakolliseen lepoaikaan oikeuttavan kuuden tunnin ajan. Jos palkansaajan keskimääräinen työpäivä kestää on alle kuusi tuntia, hänelle annettu kohdennettu maksuväline arvostetaan käypään arvoon.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.8.3 Saldoon perustuvat kohdennetut maksuvälineet

2.8.3.1 Arvostamisessa noudattavat periaatteet

Luontoisetupäätöksessä 14 §:ssä määrätään saldoon perustuvaa maksuvälinettä käyttäen toteutetun ravintoedun arvostamisesta. Maksukortille tai muulle vastaavalle kohdennetulle maksuvälineelle, joka on tarkoitettu ruokailuun. Näiltä korteilta veloitetaan maksutapahtumaan yhteydessä aterian hinnan summan, kortille ladattu euromääräinen saldo arvostetaan 75 prosenttiin nimellisarvostaan, kuitenkin vähintään 6,30 euroon työssäolopäivää kohti.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Tässä arvostamisessa edellyttää, että maksukortti tai muu saldoon perustuva kohdennettu täyttää kaikki nämä seuraavat edellytykset:

- Maksukortilla on maksutapahtumakohtainen enimmäismaksuraja, joka on enintään luontoisetupäätöksen aterialkohtaisen enimmäismäärän suuruinen (10,30 euroa vuonna 2017).
- Maksukortilta veloitetaan aterian hinnasta riippumatta aina vähintään luontoisetupäätöksen mukaisen aterialkohtaisen edun vähimmäismäärän (6,40 euroa vuonna 2017).
- Maksukortille ladataan euromääräistä saldoa enintään luontoisetupäätöksen päiväkohtainen enimmäismäärä (10,30 euroa vuonna 2017) kutakin latausjakson kotimaan työssäolopäivää kohden.
- Maksukortille ladattu määrä on vähintään luontoisetupäätöksen mukainen aterialkohtainen euromääräinen alaraja (6,40 euroa vuonna 2017) kerrottuna latausjakson työssäolopäivillä.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Jos edellä mainitut edellytykset täytetään, kortille ladattu euromääräinen saldo arvostetaan verotuksessa 75 prosenttiin ladatusta euromäärästä. Edun arvo on kuitenkin aina vähintään luontoisetupäätöksen mukainen aterialkohtainen euromääräinen alaraja kerrottuna käyttöjakson työssäolopäiviltä.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Maksukortilla mahdollisesti oleva saldon määrällä lataushetkellä ei ole merkitystä ladattavan arvostuksen kannalta, kunhan ladattu määrä on palkansaajan tosiasiallisten kotimaan työssäolopäivien lukumäärän mukainen (tarkemmin kohdassa 2.8.3.2)

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.8.3.2 Vain kotimaan työssäolopäivää kohti

Yhtä kalenterivuotta kohden työnantaja voi ladata maksukortille tai muulle saldoon perustuvalla suunnatulle maksuvälineelle 75 prosenttiin arvostettua saldoa maksimissaan luontoisetupäätöksen mukaisen maksimimäärän (10,30 euroa vuonna 2017) kutakin sellaista tosiasiallista kotimaan työssäolopäivää kohden, jona työpaikkaruokailua vastaavaa ateriaa ei ole työnantajan toimesta muulla tavoin järjestetty (luontoisetupäätös 14 § 3 momentti).

Siten muun muassa virkavapauden, vuosiloman tai vanhempainvapaan ajalle ladattava saldo on arvostettava nimellisarvoonsa. Myös sairauspoissaolot ja muut tilapäiset poissaolot on huomioitava saldon määrää laskevina.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Työpäivän kesto vaikuttaa siihen, voidaanko maksukortille tai muulle saldoon perustuvalla kohdenne- tulle maksuvälineelle ladattua saldoa arvostaa luontoisetupäätöksen mukaisesti 75 prosenttiin. Luon- toisetupäätöksen mukaisen arvostamisen edellytyksenä on, että keskimääräinen työpäivää kestää vähin- tään työaikalain 28 §:n 1 momentin mukaisen pakolliseen lepoaikaan oikeuttavaan kuuden tunnin ajan. Jos palkansaajan työpäivä kestää alle kuusi tuntia, niin arvostetaan ladattu saldo käypään arvo.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Ladattavan saldon määrä voi olla myös toisaalta edellä mainittua enimmäismäärää pienempi. Tämä voi johtua siitä, että saldoa ei ladata luontoisetupäätöksen mukaista enimmäismäärää jokaista oletettua työs- säolopäivää kohti tai saldoa ei ladata lainkaan jokaista työssäolopäivää varten.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.8.3.3 Täsmäytys vähintään kerran vuodessa

Viimeistään jokaisen kalenterivuoden lopussa työnantajan on selvitettävä kunkin palkansaajan toteutu- neiden tosiasiallisten kotimaan työssäolopäivien määrä ja verrattava niitä kyseisestä kalenterivuodesta varten kortille ladattua saldoa. Jos ilmenee, että palkansaajalle on kalenterivuoden aikana annettu enem- män kuin 10,20 euroa saldoa toteutunutta kotimaan työssäolopäivää kohden, mainitun määrän ylittävä osuus saldosta arvostetaan käypään arvoon. Täsmäyksen yhteydessä laskettu veronalaisen edun kalen- terivuosisikohtainen euromäärä on ilmoitettava kuluneen kalenterivuoden vuosi-ilmoituksella. Ennakon- pidätyksen määrä voidaan tarvittaessa täsmäyttää joulukuun työnantajasuoritusten veroilmoituksella.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.8.3.4 Nettopalkasta peritty korvaus

Työnantaja voi periä saldoon perustuvan kohdennetun maksuvälineen saaneen palkansaajan nettopal-
kasta korvauksen. Tämä kuitenkin pienentää veronalaista luontoisedun arvoa. Jos peritty korvaus on
vähintään verotusarvon suuruinen, maksukortista ei muodostu veronalaista etua.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.8.3.5 Ravintoedun lakkaaminen

Maksukorttia käyttäen toteutettu ravintoetu päättyy työsuhteen päättymisen vuoksi ja maksukortille jää
saldoa, veroseuraamukset määräytyvät sen mukaan, kuuluuko maksukortin saldo palkansaajalle vai
työnantajalle. Jos kortille jäänyt saldo kuuluu työnantajalle, palkansaajaa ei veroteta jääneestä saldosta,
jotka ovat tarkoitettu niille työpäiville, jolloin hänellä ei ole enää etuutta.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Jos entiselle palkansaajalle jää työsuhteen päätyttyä maksukortille ladattu saldo, kortille jäänyt arvoste-
taan nimellisarvoon siltä osin kuin kortille ladattu määrää ylittää tosiallisten työssäolopäivien luku-
määrää vastaavan määrän.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.8.3.6 Jälkikäteiseen laskutukseen perustuva maksukortti

Maksukortti voidaan toteuttaa myös siten, että maksukortin tarjoaja laskuttaa työnantajaa sen mukaan,
miten palkansaaja on käyttänyt korttia. Tällaisella maksukortilla voidaan maksaa ainoastaan sellaisia
aterioita, joiden hinta on vähintään luontoisetupäätöksen mukaisen ateriakohtaisen vähimmäismäärän
suuruinen ja enintään ateriakohtaisen enimmäismäärän suuruinen, työnantajalta laskutetut ateriat voi-
daan arvostaa luontoisetupäätöksen mukaisesti. Tälle on kuitenkin edellytyksenä se, että työnantaja tai
maksukortin tarjoaja tekee jälkikäteen kortin tosiasialliseen käyttöön perustuvat ateriakohtaiset laskel-
mat veronalaisen edun määrästä.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.8.3.7 Muut maksuvälineet

Muita kohdennettuja maksuvälineitä ovat esimerkiksi erilaiset mobiili- ja internetmaksuvälineet. Myös näitä muita kohdennettuja maksuvälineitä koskevat soveltuvin osin samat edellytykset kuin maksukorttia.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.8.4 Henkilökohtaisuus ja kohdennettavuus

Ravintoetu, joka on arvostettu luontoisetupäätöksen mukaisesti, on tarkoitettu ainoastaan edun antajaan virka- tai työsuhteessa olevan työntekijän henkilökohtaiseen käyttöön. Maksukorttia taikka paperista ruokailulipuketta tai muuta kohdennettua maksuvälinettä käyttäen annettu etu voidaan arvostaa 75 prosenttiin, vain silloin kun kyseessä on henkilökohtaisesta maksuvälineestä.

Ravintoetus, joka on luontoisetupäätöksen mukaan arvostettu, on tarkoitettu ainoastaan työpäivän aikana tapahtuviin ateriointiin.

Arvostaminen 75 prosenttiin, kun lipuketta tai maksuvälinettä käytetään pelkästään ateriointiin. Maksuvälineellä ei pysty ostamaan savukkeita tai alkoholia, elintarvikkeita eikä maksuvälineen arvosta saa antaa rahaa takaisin (luontoisetupäätös 13 ja 14 §).

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Ruokailulipuke tai muu kohdennettu maksuväline voidaan arvostaa luontoisetupäätöksen mukaisesti myös siinä tapauksessa, että sillä voidaan maksaa elintarvikemyymälän palvelupisteessä mukaan otettavia annoksia kuten salaatteja. Jos kumminkin maksuvälineellä pystyy ostamaan muita elintarvikkeita, kuten pakastettuja einestuotteita, kyse on silloin veronalaisesta etuudesta. Myös siinäkin tapauksessa on kyse veronalaisesta etuudesta, jos lounaan hinnan ylittävä osuus voidaan käyttää muiden ostosten maksamiseen.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

(Edellä mainittujen ravintoetua koskevien erityisten edellytysten lisäksi maksuvälinettä koskevat Verohallinnon ohjeen ”Luontois- ja henkilökuntaetujen hankkiminen kohdennetuilla maksuvälineillä” (Verohallinnon ohje dnro A26/200/2013) mukaiset yleiset henkilökohtaisuuden ja kohdennettavuuden vaatimukset.))

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.9 Erityistilanteita

2.9.1 Ravintoetu työmatkan aikana

Jos työnantaja ei ole muutoin kustantanut ruokailua palkansaajalle työmatkan ajaksi työnantaja voi antaa sille ajalle ruokailulipukkeen tai muun kohdennetun maksuvälineen ja se voidaan arvostaa luontoisetupäätöksen mukaisesti. Esimerkiksi työnantaja maksaman kurssin hintaan sisältyvä lounas ja asiakkaalle työnantajan edustajana tarjottu lounas ovat edellä tarkoitettuja työnantajan kustantamia ruokailuja. Jos samalle päivälle työnantaja antaa palkansaajalle ruokailulipukkeen tai palkansaajalla on muu kohdennettu maksuväline, se arvostetaan lipukkeen nimellisarvon. Toisaalta muu kohdennettu maksuväline tai ruokailulipuke ei ole ilmainen ateria, jonka johdosta päivärahaa jouduttaisiin puolittamaan.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.9.2 Ravintoetu etätyöpäivänä

Osan työpäivistään palkansaaja saattaa työskennellä kotonaan tai on muutoin pois työpaikaltaan. Etätyöpäivä luetaan kotimaan työssäolopäiväksi, joten työnantaja voi ruokailulipuketta tai muuta kohdennettua maksuvälinettä käyttäen tarjota luontoisetupäätöksen mukaisesti arvostetun ravintoedun etätyöpäiväksi. Edellytyksenä on, että työpäivä on normaalin pituinen ja muut edellytykset täyttyvät.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.9.3 Kaksi työssäolopäivää saman vuorokauden aikana

Kutakin kotimaan työssäolopäivää kohden palkansaajalle voidaan antaa yksi luontoisetupäätöksen mukaisesti 75 prosenttiin arvostettu ruokailulipuke tai muu kohdennettu maksuväline. Tietyissä tilanteissa palkansaajilla voi olla vuorokauden aikana kaksi kotimaan työpäivää.

Esimerkiksi vuorotöissä on mahdollista, että palkansaajalla on saman vuorokauden aikana kaksi työssäolojaksoa saman työnantajan palveluksessa. Jos työssäolojaksot ovat toisistaan erillisiä kokonaisuuksia ja ne ovat erotettu toisistaan työaikalain 29 §:n mukaisella vuorokausilevon vähimmäisajalla, voidaan silloin annettu etuus arvostaa luontoisetupäätöksen mukaisesti.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Palkansaaja saattaa kumminkin myös työskennellä kahden eri työnantajan palveluksessa. On mahdollista, että palkansaajalla on vuorokauden aikana työssäolopäivä molempien työnantajan palveluksessa ja palkansaaja saattaa saada molemmilta työnantajalta muun kohdennetun maksuvälineen tai ruokailulipukkeen. Kumpikin etuus voidaan arvostaa luontoisetupäätöksen mukaisesti, jos kumpikin työpäivä kestää vähintään 6 tuntia ja muut edellytykset täyttyvät.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.9.4 Ruokailu työharjoittelun aikana

Koululaisen tai opiskelijan opintoihin kuuluu yleensä työharjoittelu yrityksissä. Harjoittelijoille jotkut työnantajat tarjoavat aterian työpäivän aikana. Verotettavaa etuutta ei synny silloin kun harjoittelija saa ilmaisen ruoan oppilaitokselta. Harjoittelupaikassa saatu ateria on veronalainen luontoisetu, joka verotetaan palkkana. Jos harjoittelusta ei makseta palkkaa, työnantaja ei voi toimittaa edun arvosta ennakonpidätystä. Vuosi-ilmoituksella etuus on kuitenkin ilmoitettava ja siitä maksettava työnantajan sairausvakuutusmaksu.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.10 Täysihoidetu

Täysihoidetu muodostuu, kun palkansaajan saa työnantajalta valon, lämmön, ravinnon ja asunnon sisältävän edun. Etuuden arvoa sovelletaan muun muassa au parin isäntäperheeltä saamaan täysihoidtoon ja maatilalla työskentelevän henkilön maatilalla asumisesta saamaan täysihoidtoon. Etuuden arvoa ei sovelleta hotellissa tai muussa vastaavassa majoitustilassa järjestettyyn täysihoidtoon (luontoisetupäätös 15 §). Tällainen etu arvostetaan käypään arvoonsa, esimerkiksi työnantajan hotellille maksamaan määrään.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Luontoisetupäätöksessä on kerrottu erilliset arvot yksistään palkansaajan käytössä olevassa huoneessa majoittuvan palkansaajan saamaan etuun ja yhteishuoneessa majoittuvan palkansaajan saamaan täysihoidtoon. Vuoden 2017 verotuksessa yksistään palkansaajan käytössä olevassa huoneessa majoituttaessa saadun täysihoidtoedun määrä on 498 euroa kuukaudessa ja yhteishuoneessa majoituttaessa etuuden arvo on 478 euroa kuukaudessa (luontoisetupäätös 15 §).

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Merimiespalveluksessa olevan henkilön merimiehenä saaman luontoisedun raha-arvo on vuoden 2017 verotuksessa 12,80 euroa päivää kohden tai enintään 288,00 euroa kuukaudessa (luontoisetupäätös 16 §).

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.11 Autoetu

2.11.1 Autoedun määritelmä

Palkansaaajan etu katsotaan autoeduksi, jos hän tai hänen perheenjäsenensä käyttää työnantajan henkilö- tai pakettiautoa yksityisajoihin. Kyseessä voi olla vapaa autoetu tai auton käyttöetu. Jos työnantaja maksaa kaikki kustannukset, on kyseessä vapaa autoetu. Jos työntekijä maksaa ainakin polttoainekulut, on kyseessä auton käyttöetu.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Jos työnantaja antaa työntekijälle kaksi hallitsemaansa tai omistamaansa autoa, joista toinen on työntekijän ja toinen hänen perheenjäsentensä käytössä, kyseessä on myös luontoisetu. Ne molemmat verotetaan autoetuna.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Luontoisetupäätöksen mukaista laskentakaavaa käytetään ainoastaan henkilö- tai pakettiauton arvon laskemiseen. Auton täytyy olla rekisteröity henkilö- tai pakettiautoksi.

Luontoisetu voi syntyä myös muiden automallien yksityiskäytöstä. Siinä tapauksessa luontaisedun verotettava määrä on edun käypäarvo.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.11.2 Ikäryhmä

Luontoisetupäätöksessä on kolme ikäryhmää. Autot jaetaan käyttöönottopäivän perusteella rekisterioteen mukaan. Ikäryhmään A autot kuuluvat kolmen ensimmäisen vuoden aikana, ikäryhmään B kolmen seuraavan ja loput ikäryhmään C.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Verovuoden 2017 luontoisetupäätöksessä ikäryhmät ovat seuraavat:

TAULUKKO 5. Autoedun ikäryhmät

Ikäryhmä	Ikäryhmään kuuluvat autot
A	vuosina 2015-2017 käyttöön otetut autot
B	vuosina 2012-2014 käyttöön otetut autot
C	ennen vuotta 2012 käyttöön otetut autot

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.11.3 Autoedun arvon vaikuttavat seikat

Autoedun kuukausiarvo jaetaan kahteen osaan. Perusarvo (prosenttiosuus), johon kuuluu poisto, korko vakuutus ja ajoneuvovero. Sekä Käyttökustannukset (euromäärä), johon kuuluu renkaat, sekä korjaus- ja huoltokustannukset. Vapaassa autoedussa myös polttoainekustannukset.

Vanhetessa auton perusarvo laskevat, mutta käyttökustannukset nousevat. Iän myötä auton korjauskustannukset lisääntyvät ja takuu-aika päättyy.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.11.4 Perusarvon määräytyminen

2.11.4.1 Prosenttiosuus uushankintahinnasta

Perusarvo määritetään laskemalla prosenttiosuus auton uushankintahinnasta. Vuoden 2017 verotuksessa nämä prosenttiosuudet ovat seuraavat (luontoisetupäätös 17 § 1 momentti):

A) Ikäryhmä A (vuosina 2015-17 käyttöön otetut autot)

- Vapaa autoetu: arvo kuukaudessa on 1,4% auton uushankintahinnasta
- Auton käyttöetu: arvo kuukaudessa on 1,4% auton uushankintahinnasta

B) Ikäryhmä B (vuosina 2012-2014 käyttöön otetut autot)

- Vapaa autoetu: arvo kuukaudessa 1,2% auton uushankintahinnasta
- Auton käyttöetu: arvo kuukaudessa 1,2% auton uushankintahinnasta

C) Ikäryhmä C (ennen vuotta 2012 käyttöön otetut autot)

- Vapaa autoetu: arvo kuukaudessa on 0,9% auton uushankintahinnasta
- Auton käyttöetu: arvo kuukaudessa on 0,9% auton uushankintahinnasta

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.11.4.2 Uushankintahinta

Uushankintahintana käytetään maahantuojan tai tukkukaupan ilmoittamaa suositushintaa. Toimitusmaksu ei kuulu auton hintaan.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Jos auto on otettu ensimmäistä kertaa käyttöön vuoden 2015 alusta alkaen, käytetään uushankintahintana ostopäivänä voimassa ollutta suositushintaa. Jos ennen vuotta 2015, uushankintahinnaksi katsotaan käyttöönottoaikakauden alussa voimassa ollut suositushinta. Näin tehdään myös, jos ostopäivän suositushintaa ei tiedetä.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Autoveron määrän laskemiseen käytetään ensirekisteröintipäivän mukaista verotaso. Autovero siis maksetaan ensirekisteröintihetkellä ja sen taso säilyy. Esimerkiksi marraskuussa 2016 ostetun auton, joka ensirekisteröidään tammikuussa 2017 autoveroton hinta otetaan marraskuun hinnastosta ja autovero lasketaan tammikuun verotason mukaan. Suositus hinta on auton hinta ja ensirekisteröintipäivän autovero yhteen laskettuna.

Jos luontoisetuauto on leasingauto, josta voidaan ennakkopalautusmenettelyä hakea vientipalautusta ensiverotuksen yhteydessä, autoedun perusarvo otetaan täysimääräisenä huomioon.

Uushankintahinta ei muutu auton käyttöaikana. Auton luontoisetuarvo ei muutu hankinnan jälkeen tapahtuneista hinnan tai omistajan muutoksista huolimatta.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Tullin ylläpitämää henkilöautojen hintatilaston arvoa käytetään uushankintahintana siinä tapauksessa, kun automallilla on useita maahantuojia. Autoedun laskennan perusteena ei käytetä yksittäisten auto-liikkeiden kampanjahintoja. Jos auto on maahantuotu käytettynä ja suositus hintaa ei siten saada selville, hintana käytetään lähinnä vastaavan auton hintaa.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Autoliikkeen on annettava todistus suositushinnasta yritysautoksi myymille autoille. Työnantajan tulee liittää todistus palkkakirjanpitoonsa.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Perusarvoa laskettaessa, kaikille autoille tehdään euromääräisesti samansuuruinen perusvähennys. Tällä saadaan tasoitettua käyttö- ja pääomakustannusten välisiä eroja autojen välillä. Perusvähennyksen määrä on 3.400 euroa, joka pyöristetään lähinnä alempaan 10 euroon.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.11.4.3 Käytettynä maahantuodut autot

Käytettynä maahantuodun auton luontaisetu-arvo määräytyy samalla tavoin kuin Suomesta ostetun auton. Auton ikä määräytyy todellisen ensimmäisen käyttöönottopäivän mukaan. Riippumatta valtiosta, missä se on tapahtunut. Uushankintahinta määräytyy Suomen hinnan perusteella. Jos automallia ei tuoda Suomeen, uushankintahinnaksi katsotaan lähinnä vastaavan automallin hinta.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.11.4.4 Lisävarusteet

Autoon voidaan valita lisävarusteita vakiovarusteiden tilalle tai lisäksi. Esimerkiksi nahkaverhoilu, peruutustutka, vetokoukku ja vakionopeudensäädin. Lisävarusteiden hankintahinta lisätään uushankintahintaan siltä osin kuin niiden yhteenlaskettu arvo ylittää 850e. Asennuskustannukset otetaan huomioon hankintahintaa laskettaessa. Tavanomaiset talvipyörät ja autopuhelin eivät korota autoedun luontaisetu-arvoa, koska talvipyörät sisältyvät käyttökustannuksiin ja autopuhelimen yksityiskäytöstä muodostuu erillinen puhelinetu.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Lisävarusteiden arvo määritetään niistä maksetun hinnan perusteella. Jos työnantaja on saanut enemmän, kuin tavanomaisen alennuksen, lisävarusteiden arvoksi katsotaan niiden yleinen suositushinta. Tavanomaisena alennuksena voidaan pitää maahantuojien ja jälleenmyyjien yleisölle tarkoitettuja pakettitarjouksia. Autoedun arvoon ei lasketa palkansaajan itse maksamia lisävarusteita.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.11.4.5 Hands free -laitteet ja navigaattorit

Hands free –laitteiden hinta lasketaan lisävarusteiksi, ja niiden arvo lisätään auton uushankintahintaan. Työnantajan hankkiessa hands free –laitteet palkansaajan omistamaan autoon, laitteiden hankinta- ja asennuskustannukset lasketaan kokonaisuudessaan veronalaiseksi tuloksi. Työnantajan hankkiessa luontaisetupuhelimeen "nappikuulokkeen", se ei vaikuta autoedun arvoon, koska se katsotaan puhelimen lisälaitteeksi. Tämä ei myöskään nosta matkapuhelinedun arvoa.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

GPS-navigaattori on yleensä auton lisävaruste. Navigaattorin arvo lasketaan mukaan hankintahintaan, jos se on autossa vakiovarusteena. Hinta käsitellään lisävarusteena, jos se hankitaan erikseen. Navigaattorin hinta on palkkaa, jos työnantaja hankkii sen palkansaajan autoon ja se siirtyy hänen omistukseensa. Jos navigaattori säilyy työnantajan omistuksessa, mutta siirtyy palkansaajan autoon työkäyttöön, ei siitä synny veronalaista etua.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.11.4.6 Ajotietojen seurantalaitte

Työnantaja voi korvata ajopäiväkirjan GPS-yhteydellä toimivan seurantalaitteen, jonka kautta ajotiedot siirtyvät sähköiseen palveluun. Ajotietopalvelun hintaan sisältyy laitteen hankintahinta ja palvelun sopimuksen mukainen kuukausittain perittävä maksu.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Seurantalaitte ei ole verrattavissa navigaattoriin, jos sen ainoa tarkoitus on kerätä ajotietoja. Tällaista seurantalaitetta ei voida pitää lisävarusteena luontaisetupäätöksessä. Laitteen hankintakustannus ja kuukausimaksut eivät vaikuta luontaisedun arvoon, eikä siitä synny veronalaista etua. Jos laite hankitaan palkansaajan omistukseen, sen arvo lasketaan veronalaiseksi tuloksi.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.11.5 Käyttökustannukset

2.11.5.1 Kaksi eri laskentatapaa

Luontaisetuauton käyttökustannukset vahvistetaan sekä kuukausikohtaisena että yksityisajojen kilometrikohtaisena arvona. Käyttökustannusten arvot olivat vuoden 2017 verotuksessa seuraavat:

A) ikäryhmä A (2015-2017 käyttöönötetut autot)

- Vapaa autoetu: 255 euroa kuukaudessa tai 17 senttiä kilometriltä
- Auton käyttöetu: 105 euroa kuukaudessa tai 7 senttiä kilometriltä

B) ikäryhmä B (vuosina 2012-2014 käyttöönötetut autot)

- Vapaa autoetu: 270 euroa kuukaudessa tai 18 senttiä kilometriltä
- Auton käyttöetu: 120 euroa kuukaudessa tai 8 senttiä kilometriltä

C) ikäryhmä C (ennen vuotta 2012 käyttöönötetut autot)

- Vapaa autoetu: 285 euroa kuukaudessa tai 19 senttiä kilometriltä
- Auton käyttöetu: 135 euroa kuukaudessa tai 9 senttiä kilometriltä

Autoedun kuukausikohtaista käyttökustannus arvoa laskettaessa oletetaan, että yksityisajoja on 1.500 kilometriä kuukaudessa. Palkansaaja pääsee edullisempaan verotusarvoon pitämällä ajopäiväkirjaa, jos yksityisajot jäävät tämän rajan alle. Työnantaja voi myös käyttää enakkoperinnässä kuukausiarvoa ja palkansaaja ilmoittaa kilometrit ajopäiväkirjan mukaan veroilmoituksella vaatien edun arvon alentamista. Tällöin työnantajan ei pidä tarkistaa ajopäiväkirjaa kuukausittain. Palkansaajan tulee kuitenkin säilyttää ajopäiväkirja ja toimittaa se pyydettyäessä verohallinnolle.

Kilometriperusteista laskentatapaa valittaessa, valintaa on noudatettava systemaattisesti. Tässä tapauksessa kuukausiarvo ei rajoita veronalaista edun määrää. Autoedun arvo lasketaan palkansaajan ajaman kilometrimäärän mukaan.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.11.5.2 Ajopäiväkirja

Jos auton käyttökustannukset halutaan ottaa huomioon yksityisajojen todellisen kilometrimäärän perusteella, on esitettävä jokin luotettava selvitys, kuten ajopäiväkirja.

Ajopäiväkirja voi olla manuaalinen tai elektroninen. Ajopäiväkirjassa tulee näkyä työ- ja yksityisajojen osuudet eriteltynä.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Työajoista on lisäksi merkittävää:

- Ajon alkamis- ja päättymisajankohta;
- Ajon alkamis- ja päättymispaikka, tarvittaessa ajoreitti;
- Matkamittarin lukema ajon alkaessa ja päättyessä, matkan pituus;
- Ajon tarkoitus; sekä
- Auton käyttäjä.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Yksityisajoista riittää pelkkä kilometrimäärä.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.11.5.3 Työ- ja yksityisajon rajanveto

2.11.5.3.1 Yksityisajoa

Yksityisajoksi lasketaan palkansaajan ajamat matkat vapaa-ajalla sekä asunnolta varsinaiselle työpaikalle. Yksityisajoksi laskettavat matkat asunnolta työpaikalle käsitellään tuloverolain 95 a §:ssä. Edellä mainittujen lisäksi yksityisajoa ovat myös erityisellä työtekemispaikalla työskentelyn keskeytyessä tehdyt matkat. Palkansaajalla ollessa kuukausikohtaista käyttökustannusten arvoa käytettävä vapaa autoetu, ongelmia ennakonpidätystä toimittaessa ei tällaisten matkojen osalta ole.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.11.5.3.2 Työajoa

Työajoksi lasketaan matkat, jotka alkavat varsinaiselta tai toissijaiselta työpaikalta, asunnolta, työasunnolta tai toissijaisella työskentelypaikkakunnalla olevasta majoituspaikasta. Jos palkansaaja lähtee työnantajan autolla aamulla kotoaan asiakaskäynnille, edeltävän työpäivän päättyessä tehty matka kotiin on yksityisajoa. Matka asiakaskäynnille seuraavana aamuna on työajoa.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.11.5.3.3 Sivutoimen ajot

Sivutoimeen liittyvät matkat, jotka on ajettu päätoimen palkkaukseen kuuluvalla autolla, lasketaan työnantajan kannalta yksityisajoksi. Nämä voidaan kuitenkin laskea työmatkaksi sivutoimen työnantajan näkökulmasta.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.11.5.3.4 Satunnaiset hälytysluontoiset käynnit työpaikalla

Työajoksi voidaan katsoa hälytysluontoiset käynnit varsinaiselle työpaikalle. Hälytysluontoinen käynti voi olla kyseessä, kun palkansaaja käy keskimäärin kerran kuukaudessa työpaikallaan työajan ulkopuolella kiireellisesti. Kysymys on kuitenkin yksityisajoista, jos käynnit ovat usein toistuvia ja säännöllisiä.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.11.5.3.5 Erityisvarustellut ajoneuvot

Erityisvarusteltuja ajoneuvoja ovat esimerkiksi, huoltoauto tai eläinlääkäriauto. Tällaisten autojen yksityiskäyttö on kielletty, joten työajoihin liittyvistä matkoista kodin ja varsinaisen työpaikan välillä ei synny verotettavaa autoetua.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.11.5.4 Sähköauton käyttökustannukset

Sähköauton luontoisetuarvo lasketaan luontoisetupäätöksessä olevan erityismääräyksen mukaan. Koska sähköauton käyttövoiman kustannukset ovat polttomoottorikäyttöistä autoa pienemmät, vaipaassa autoedussa käyttökustannuksen osuudesta tehdään vähennys luontoisetuarvoa laskettaessa. Sähköllä toimiminen ei vaikuta käyttöetuauton arvoon. Vähennys koskee vain täyssähköautoa, eli autoa jonka ainoa käyttövoima on sähkö. Tällaiseksi ei lasketa autoa, jossa on sähkömoottorin lisäksi myös bensiinikäyttöinen polttomoottori (niin sanottu hybridauto).

Vuoden 2017 verotuksessa auton, jonka ainoa mahdollinen käyttövoima on sähkö, käyttökustannusten osuudesta vähennetään 0,08 euroa kilometriltä tai 120 euroa kuukaudessa (luontoisetupäätös 17§ 3 momentti).

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.11.6 Autoedun arvon korottaminen

Autoedun arvon korotus on mahdollista verotusta toimittaessa, jos autolla ajettujen yksityisajojen määrä on yli 18.000 kilometriä vuodessa. Jos yhdensuuntainen työmatka on yli 41 kilometriä, tämä raja ylittyy 220 työpäivän aikana.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Työnantaja maksaa sairausvakuutusmaksut kuukausikohtaisen arvon perusteella, mikäli on sitä käyttänyt. Jos autoedun arvoa korotetaan verotusta toimittaessa, työnantajalta ei peritä lisää sairausvakuutusmaksua. Työnantaja ei saa myöskään sairausvakuutusmaksuista palautusta, vaikka palkansaajan ajopäiväkirjan perusteella autoedun arvoa pienennettäisiin.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.11.7 Erityistilanteita

2.11.7.1 Keskeytys auton käytössä

Autoetu on veronalaista tuloa vain siltä ajalta, kun etu on palkansaajan käytössä. Palkansaajalla on luontaisetut, jos auto on hänen hallinnassaan, vaikka hän ei sitä käyttäisikään.

Verotukseen vaikuttava keskeytys auton käyttöön voi tulla esimerkiksi ulkomaan työkomennuksen tai ajokiellon takia. Auto ei saa tällöin olla myöskään palkansaajan läheisten käytössä. Autoedun lakkauttamisesta on sovittava, eikä siihen riitä vain avainten luovutus työnantajalle.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Auton vaurioituminen voi myös aiheuttaa autoedun keskeytyksen. Autoetu voidaan keskeyttää kuitenkin vain silloin, kun auto ei ole palkansaajan hallussa keskeytyksen aikana, vaan työnantajan tai korjaamon hallussa. Autoetu ei keskeydy myöskään silloin, kun palkansaaja saa sijaisauton vaurioituneen tilalle.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.11.7.2 Paljon työajoa ajavat

Jos työajoa tulee yli 30.000 kilometriä vuodessa, edun arvo on 80 prosenttia normaalista perusarvosta (luontoisetupäätös 19§). Kilometrimäärä ei vaikuta käyttökustannusten osuuteen.

30.000 kilometriä on autoedun arvon alenemiselle ehdoton vaatimus. Esimerkiksi silloin, jos palkansaaja on työnantajan palveluksessa vain puolet vuodesta ja kilometrejä kertyy 29.000, ei hän saa vuodelta arvon alennusta. Auton ei tarvitse olla sama koko vuotta, jotta palkansaaja saisi autoedun arvon alennuksen. Jos hänen käytössään oleva auto vaihtuu kesken vuoden, kummankin auton kilometrit otetaan huomioon.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Ennakkoperinnässä voidaan käyttää alennettua perusarvoa, jos palkansaajan toimenkuva ei ole muuttunut ja aikaisempina vuosina kilometrejä on tullut riittävästi. Varmistus rajan ylittymisestä on kuitenkin tarkistettava ajopäiväkirjasta vuoden lopussa. Työnantaja voi kuitenkin käyttää käyttökustannusten kuukausiarvoa ennakkoperinnässä. Jos alkuvuodesta käytetään normaali arvoja, arvo voidaan oikaista kun 30.000 kilometrin määrä on työajossa ylittynyt.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.11.7.3 Luontoisetuauton vaihtuminen kuukausittain

Luontoisetuauton vaihtuessa useita kertoja kuukaudessa, edun perusarvo lasketaan auton mukaan, joka on ollut käytössä suurimman osan ajasta (17 § 5 momentti). Näissä tilanteissa palkansaajana on yleensä automyyjä, joka käyttää useita autoja kuukauden aikana. Merkityksellistä on vain aika, jona auto on käytössä, eikä autolla ajatut kilometrit.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Autoedun arvoa voidaan alentaa, jos auto vaihtuu kuukausittain. Jos palkansaaja joutuu luovuttamaan auton työnantajalleen useita kertoja saaden tilalle toisen auton, edun perusarvo lasketaan 80 prosenttiin (luontoisetupäätös 19 §). Tällaisissa tilanteissa luontoisetuautona on autoliikkeen esittelyauto, joka luovutetaan koeajoja varten asiakkaille. Arvoa voidaan alentaa vain, jos työnantaja pystyy todistamaan verotarkastuksen yhteydessä, että auto on ollut asiakkaiden käytössä.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.11.7.4 Henkilö- tai pakettiauton satunnainen käyttö

Palkansaajalle syntyy verotettava etu, vaikka hänellä ei ole autoetua, jos hän saa työnantajan auton tilapäisesti käyttöönsä. Jos tilapäisesti käyttöön otettu auto on henkilö- tai pakettiauto, edun arvo lasketaan verotusarvon luontoisetupäätöksen määräysten mukaisesti. Arvo jaetaan 1500:lla, jotta saadaan edun kilometrihintaa. Kun kilometrihintaa kerrotaan kilometrimäärällä, saadaan koko edun arvo.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.11.7.5 Muu kuin henkilö- tai pakettiauto luontoisetuna

Luontoisetupäätöksen autoedun laskemista koskevia määräyksiä ei sovelleta muun ajoneuvon kuin henkilö- tai pakettiauton käyttöön. Tällainen tilanne syntyy, kun palkansaajan etuauto on esimerkiksi kuorma-autoksi rekisteröity auto.

Muu kuin henkilö- tai pakettiauto saatetaan antaa palkansaajan käyttöön vain satunnaisesti esimerkiksi kun, työnantaja antaa kuorma-autonsa palkansaajan käyttöön muuton ajaksi. Vuosikohtainen arvo voidaan kuitenkin selvittää ja muuntaa kilometrikohtaiseksi arvoksi.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.11.7.6 Auton käyttöoikeus palkintona

Jos palkansaaja saa esimerkiksi palkinnoksi auton käyttöönsä määräajaksi, on kyseessä autoetu. Edun arvo lasketaan käyttöpäivien mukaan, jos auton käyttöaika on alle kuukausi.

Palkkioksi lasketaan myös urheilijan sponsoreilta saama autoetu. Myös lajiliiton kautta saatu auto on palkkiota. Edun arvo lasketaan palkaksi, jos urheilija saa auton käyttöönsä omalta seuraltaan. Edun arvo lasketaan kaikissa tapauksissa luontoiseturvapäätöksen mukaisesti.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.11.7.7 Ulkomailla käytössä oleva auto

Jos autoetu on käytössä ulkomailla, sen arvo lasketaan hankintavaltion hinnan perusteella ja siihen lisätään valtion mahdolliset verot. Laskentasäännöt ovat muuten samat kuin Suomessa käytössä olevilla autoilla. Auton ikäryhmä, perusarvon prosenttimäärä ja käyttökustannukset määräytyvät samoin kuin Suomessa.

Näistä autoista poikkeaa ennen vuotta 2008 käyttöön otetut autot, jotka ovat käytössä ulkomailla.

Luontoiseturvapäätöksen 17 §:n 2 momentissa on näille autoille valmiiksi lasketut arvot.

Työskentelyvaltion vaihtuessa, autoedun arvo lasketaan kuitenkin hankintavaltion hinnan mukaan.

Edun arvo lasketaan kotimaan säännösten mukaan, jos se tuodaan suomeen.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.11.7.8 Palkansaaja maksaa osan auton hinnasta

Palkansaajan maksaessa osan auton hinnasta, perusarvoa määrittäessä voidaan vähentää palkansaajan maksama määrä suositushinnasta. Määrään lisätään myös lisävarusteet, jotka työnantaja on maksanut. Oikaistusta uushankintahinnasta lasketaan vuotuinen 17 prosentin poisto ja pääomakustannus. Työnantajan maksamat kiinteät kustannukset, kuten vakuutusmaksut ja ajoneuvovero lisätään perusarvoon.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.11.7.9 Autonkuljettaja

Luontoisetupäätöksen 23 §:ssä määrätään autoedun arvon korotus, mikäli työnantaja on palkannut luontoisetuautolle kuljettajan. Vuonna 2017 korotus oli joko 450 euroa kuukaudessa tai 0,30 euroa kilometriltä.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.11.7.10 Työnantaja kustantaa sähköauton lataamisen työpaikalla

Jos palkansaajalla on mahdollisuus ladata sähkö- tai hybridautoa työpaikalla, työnantaja maksaa polttoainekustannukset. Verotettavan edun syntyminen riippuu siitä, onko auto luontoisetuauto vai palkansaajan oma.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Palkansaajalle syntyy veronalainen luontoisetu, jos palkansaaja lataa omaa sähkö- tai hybridautoaan työnantajan kustannuksella. Edun arvoksi lasketaan työnantajan sähköstä maksama määrä. Palkansaajalle ei muodostu erillistä veronalaista etua, jos hän lataa vapaana autoetuna saamaansa autoa työnantajan kustannuksella.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.11.7.11 Työnantaja kustantaa sähköauton lataamisen palkansaajan kotona

Työnantaja saattaa kustantaa palkansaajan sähkö- tai hybridauton lataamisen, palkansaajan kotona. Tällöin työnantajan maksamasta sähköstä syntyy veronalainen etu. Edun arvo on sähkön käypäarvo, eikä sillä ole merkitystä, maksaako työnantaja sähköstä palkansaajalle vai suoraa sähköyhtiölle.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Mikäli lataamiseen käytetyn sähkön määrä on todettavissa mittauslaitteen avulla ja palkansaajan etu on vapaa autoetu, veronalaista etua ei muodostu. Tällöin sähkön kustannukset kuuluvat vapaan autoedun arvoon.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.11.7.12 Työnantaja kustantaa sähköauton lataamislaitteen palkansaajan kotiin

Työnantajan on mahdollista kustantaa myös sähköauton latauslaite palkansaajan kotiin. Latauslaite on rahan arvoinen etu, joka kohdistuu myös yksityistalouteen. Sitä ei lasketa autoedun arvoon, koska se ei kulje auton mukana. Laitteen arvo on luontoisetupäätöksen 28 §:n 1 mukainen muu kuin päätöksessä nimenomaisesti mainittu luontoisetu, joka arvostetaan käypään arvoon.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Latauslaitteen käypäarvo on kokonaan veronalaista palkkatuloa, jos se hankitaan alun alkaen palkansaajan omistukseen jo sen asennus hetkellä. Käypäarvo on laitteen hankinta- ja asennuskustannukset. Jos laite säilytetään työnantajan omistuksessa, siitä on määritettävä vuotuinen veronalaisen edun määrä.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Laitteelle voidaan tällöin arvioida poistoaika työnantajan toimesta, kuitenkin enintään 10 vuotta. Jos sovitaan laitteen siirrosta palkansaajan omistukseen myöhemmässä vaiheessa, laitteen käypäarvo lasketaan omistusoikeuden siirtohetkellä veronlaiseksi palkkatuloksi.

Jos työnantaja vuokraa latauslaitteen, mutta luovuttaa sen palkansaajalle, veronlaiseksi edun arvoksi katsotaan työnantajan laitteesta maksaman vuokran määrä.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.12 Puhelinetu

2.12.1 Yleistä

Vuosittain vahvistetaan puhelinedulle arvo luontoisetupäätöksessä. On erikseen määritelty luontoisetu-arvo matkapuhelimesta syntyvälle edulle ja kiinteästä puhelinliittymästä muodostuvalle puhelinedulle. Edun arvo kattaa perusmaksut ja puheluista aiheutuneet kustannukset.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Kyseessä ei ole puhelinetu, jos työnantaja maksaa palkansaajan vuokraaman tai omistaman puhelinliittymän laskut. Yksityiskäytön osuus puhelinlaskuista on tällaisessa tilanteessa palkansaajan veronalaista palkkatuloa ja työkäytön osuus ennakkoperintälain 15 §:ssä tarkoitettua ennakonpidätyksestä vapaa kustannusten korvausta.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.12.2 Kiinteä puhelinliittymä

Jos palkansaajan kotona on työnantajan kustantama kiinteä puhelinliittymä, syntyy puhelinetuus. Etua ei synny pelkästään puhelinliittymästä, jos puhelinliittymän laskut maksaa palkansaaja kokonaisuudessaan tai perusmaksun ja yksityispuhelujen osuuden. Verotuksessa etuuden arvo vuonna 2017 on 20 euroa kuukaudessa.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.12.3 Matkapuhelin

Etuus syntyy työnantajan kustantaman puhelinliittymän perusteella. Veronalaisen edun palkansaaja saa myös silloin, kun hän käyttää matkapuhelinliittymän SIM-korttia muussa kuin työnantajan antamassa matkapuhelinlaitteessa. Palkansaajan itse kustantaman matkapuhelinlaitteen kulut eivät myöskään vaikuta matkapuhelinedun määrään.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Etuus kattaa ulko- ja kotimaanpuheluista ja multimediateksteistä ja tekstiviesteistä aiheutuneet kustannukset. Etu ei siten kata matkapuhelimen käyttöä esimerkiksi maksuvälineenä tai osallistumista erilaisiin keräyksiin ja erikoishinnoiteltuihin äänestyksiin. Jos työnantaja suorittaa myös puhelinetuun sisällyttömän osuuden puhelinlaskusta, palkansaajan palkkaa ovat puhelinedun lisäksi työnantajan maksamat muut puhelimen yksityiskäytöstä aiheutuneet kulut. Työmatkan maksaminen tai luontoisetuauton pesettämisestä aiheutuneet kulut eivät ole palkkaa.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Matkapuhelinliittymään sisältyy yleensä myös datasiirto-ominaisuus. Jos tämä on järjestetty työkäyttöä varten niin kyseessä ei ole silloin veronalainen etuus. Datasiirto-ominaisuus ei korota etuuden arvoa. Myös jos palkansaajalle on järjestetty matkapuhelin työkäyttöä varten, jonka käytöstä maksetut puhelinlaskut palkansaaja maksaa itse, datasiirto-ominaisuus ei ole veronalainen luontoisetu.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Työnantaja saattaa asettaa matkapuhelimen laskuille euromääräisen enimmäismäärän, jos tämä ylittää, palkansaaja joutuu itse kustantamaan. On mahdollista, että työnantajan maksama osuus laskusta ylittää puhelinedun kuukausiarvon. Tällainen korvaus voidaan katsoa luontoisedusta perityksi korvaukseksi niiden kuukausien ajalta, joilta korvaus on tosiasiallisesti peritty.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Jos palkansaaja kustantaa itse yksityispuhelijon puhelunmaksut, matkapuhelimesta ei synny verotettavaa etuutta (KVL 1995/164).

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Vuonna 2017 matkapuhelinedun arvo oli 20 euroa kuukaudessa.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.12.4 Useita puhelimia

Jos palkansaajalla on käytössään useita puhelimia, jotka työnantaja on järjestänyt, syntyy palkansaajalle molemmista puhelimesta luontoisetu.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Palkansaajalla voi olla myös saada käyttöönsä useita matka- ja autopuhelimen tai matkapuhelimia. Jos kaikissa puhelimissa on eri puhelinnumerot ja niitä käytetään myös yksityispuheluihin, palkansaajalle syntyy useampia matkapuhelinetuja. Jos palkansaajalla on useita puhelimia, mutta vain yksi SIM-kortti tai SIM-kortin rinnakkaiskortti, jossa on sama puhelinnumero kuin varsinaisessa SIM-kortissa, syntyy vain yksi puhelinetuus.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.12.5 Työaikana tehdyt yksityispuhelut

Työaikana soitettuja yksityispuheluita on pidetty verovapaisiin henkilöetuihin rinnastettavissa olevana pienenä etuutena. Tätä voidaan soveltaa myös työaikana matkapuhelimella tai työreissulla soitettuihin yksityispuheluihin. Luontoisetu toteutuu silloin, kun matkapuhelimella soitetaan yksityispuheluita vapaa-ajalla.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.13 Työsuhdematkalippu

2.13.1 Määritelmä

Säädetään tuloverolaissa kohdassa 64 §:n 2 momentissa. Työnantaja voi järjestää työntekijälle enintään 300 euron arvoisen henkilökohtaisen matkalipun työntekijän asunnon ja työpaikan välistä matkaa varten, joka on verovapaata tuloa. Matkalippu on verovapaata tuloa 750 euroa ylittävältä osalta 3400 euroon asti. Tämä kohta uudistettiin vuonna 2015. Matkalippuetu oli sitä ennen 600 euroa ylittävältä osalta 3400 euroon asti ja tämäkin verovapaata tuloa.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Lainkohta on tarkoitettu yleisessä käytössä olevaa joka päiväistä henkilöliikennettä ja niin sanottuja reittitakseja. Lentoliikenne ja tilausliikenne (normaali taksiliikenne) jää tästä soveltamisalasta ulkopuolelle.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Henkilökohtaiset matkaliput ovat verovapaita etuuksia. Haltijakohtaiset arvoliput eivät tähän kuulu. Omana henkilökohtaisena työsuhdematkalippua, jota käytetään asunnon ja työmatkan väliseen matkaan, pidetään omalle matkakortille ladattua arvolippua, vaikka sillä voitaisiin myös toisen kanssa matkustajan matkan kustantaa.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.13.2 Kohdennettu maksuväline

Työsuhdematkalippu on niin kutsuttu kohdennettu maksuväline. Kohdennetun maksuvälineen on täytettävä tietyt ehdot Verohallinnon ohjeessa ”Luontois- ja henkilökuntaetujen hankkiminen kohdennetulla maksuvälineellä” (Verohallinnon ohje dnro A26/200/2013), että tätä voidaan käyttää verotuetun työsuhdematkalipun järjestämiseen.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.13.3 Etuuden arvostaminen

Tuloverolain 64 §:ssä kerrotaan työsuhdematkalipun verovapaa osa euromääräisesti. Verovapaata on 300 euroon asti. Verovapaata tuloa on myös 750 euron ylittävältä osalta 3400 euroon asti. Etuuden verovapaan määrä on vuodessa enintään 2950 euroa. Kun työnantaja tarjoaa palkansaajalle työsuhdematkalippua, jonka arvo on 750 euron ja 3400 euron välillä, veronalaista osaa siinä on 450 euroa.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Kaikissa tilanteissa työnantaja voi antaa vuotuisena verovapaana etuutena 300 euroa. Työnantajalla ei tarvitse olla selvitettyä palkansaajan todellisia matkakustannuksia asunnon ja työpaikan välillä, jos työnantaja myöntää palkansaajalle enintään 750 euron arvoisen etuuden (josta 450 veronalaista ja 300 euroa vero vapaata). Jos tämä ylittyy, on työnantajan selvitettävä todellinen matkakustannusten määrä, koska verovapaa etu ei voi olla matkakustannuksia suurempi.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Palkansaajalta voidaan periä lipun hankinta johtuvia kustannuksia työnantajan toimesta. Palkansaajan nettopalkasta otettava korvaus vähentää verotettavaa etuutta.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.13.4 Palkansaajan vähennysoikeus

Työsuhdematkalippuetuuteen vaikuttaa tuloverolain 93 §:n 1 momentissa kuuluvien asunnon ja työpaikan välisiin matkoihin perusteella tehtävään matkakuluvähennykseen. Kun palkansaaja on saanut verovapaan lippuedun, hänelle ei synny vähennettäviä matkakustannuksia. Palkansaajan itse maksama hinnan osa ja palkaksi katsottu osuus lipun hinnasta ovat matkakuluvähennys kelpoisia.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.13.5 Lipun hankkiminen

Työnantajan myöntämiin matkalippuihin voidaan soveltaa huojennussäännöstä. Jos palkansaaja kustantaa itse lipun ja työnantaja kustantaa palkansaajalle lipun hinnan takaisin tai osan hinnasta, työnantajan maksama osuus on kokonaan palkkaa.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Työsuhdematkalippu voidaan sopia työnantajan puolesta lipunmyyntiorganisaatiota hyödyntäen (esimerkiksi Matkahuolto, VR ja Helsingin seudun liikenne HSL) tai liikennöitsijän kanssa, että palkansaajan lippu kustannetaan työnantajalta kokonaan tai osittain, työnantajalta. Lippu voidaan järjestää myös siten, että työnantaja luovuttaa palkansaajalle arvosetelin tai muun kohdennetun maksuvälineen, jota käyttämällä palkansaaja hankkii itse matkalippunsa.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Verotukseen liittyen ei ole väliä kuka setelit tai muun vastaavan maksujärjestelyn, kuten erilaiset mobiilipalvelut ja internetin kautta tapahtuvan maksamisen tarjoaa. Niistä on kuitenkin nähtävä, että henkilöllisyys ja maksuvälineen kohdennettavuus kohtaavat. (Tarkemmin kohdassa Verohallinnon ohje ”luontois- ja henkilökuntaetujen hankkiminen kohdennetulla maksuvälineellä”)

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.13.6 Mille matkalle

Tämä koskee vain ja ainoastaan asunnon ja työpaikan välistä matkaa. Sitä ei voida käyttää pitemmille matkoille. Lipun käyttämiseen ei liity rajoituksia kuten matkojen lukumäärää tai kellonaikaa, sitä voidaan käyttää myös vapaa-ajan matkoihin.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.13.7 Asiointilippu

Esimerkiksi vahtimestarin, lähetin tai tarkastajan työssä joutuu joskus käyttämään julkisia kulkuneuvoja työtehtäviensä hoitamiseksi. Tässä tapauksessa työnantaja on saattanut hankkia palkansaajalle lipun julkisiin kulkuneuvoihin. Lippu on ensisijaisesti hankittu työtehtävien hoitamista varten, joten lippua voidaan käyttää pitemmille matkoille, kuin asunnon ja työpaikan väliselle matkalle, esimerkiksi pääkaupunkiseudulla asuva voi saada seutulipun.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Jos palkansaaja saa käyttää lippua asunnon ja työmatkan välisellä matkallakin niin palkansaajalle syntyy veronalainen etu siltä osin. Vaikka sillä pystyisikin matkustamaan laajemmille alueille kuin asunnon ja työpaikan välisen matkan niin etuus lasketaan vain juuri asunnon ja työpaikan välisen matkasta aiheutuvista lipun kustannuksista.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.13.8 Verovuosi työsuhdematkalippuetaudessa

Verovuosi tässä luontoisedussa on, jolloin etuus on ollut palkansaajan käytössä. Työsuhdematkalipun todellinen käyttöaika ei kuitenkaan ole aina selvitetävissä. Veronalainen etuus syntyy silloin, minä vuonna palkansaaja on saanut käyttöönsä matkalipun oikeuttavan maksuvälineen. Samoin myös siinä tapauksessa, kun lippu oikeuttaa tietyn määrän matkoja tai on voimassa esimerkiksi vuoden ostopäivästä, etuus verotetaan lipun ostovuoden tulona.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Jos työnantajan kustantama lippu, on voimassa tietyn ajanjakson ja se ajoittuu kahdelle eri vuodelle, hinta jaetaan niille vuosille lipun voimassaoloaikojen suhteessa. Jos lippu on ollut esimerkiksi voimassa ajan 1.11.2016–31.3.2017 2/5 tuloa lipun hinnasta ajoittuu vuodelle 2016 ja 3/5 tuloa vuoden 2017. Vähennyskelpoinen määrä palkansaajan verotuksessa jakautuu samalla tavalla kuin työnantajan näkökulmasta.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.13.9 Vuosi-ilmoitus

Työsuhdematkalipun hinnasta palkaksi katsottu osa kirjataan vuosi-ilmoituksessa saajakohtaisen eritteen kohtaan 40 (Muut verotettavat luontoisedut). Palkansaajan verotuksessa oleva vähennyskelpoinen määrä kirjataan vuosi-ilmoituksessa kohtaan 48. Tähän kohtaan kirjataan sekä palkansaajan työnantajalle maksama korvaus työsuhdematkalipuista että palkkana verotettu summa. Lisäksi edun verovapaa määrä kirjataan kohtaan 49.

Vaikka verotettavaa etua tai vähennettävää määrää ei ole työsuhdematkalipuista tullut niin on aina kumminkin tehtävä vuosi-ilmoitusmerkintä niistä.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.14 Tietoliikenneyhteyden yksityiskäyttö

2.14.1 Verovapaussäännös

Tietyn edellytyksin työnantajan maksama Internet-yhteys on verovapaata etuutta. Tuloverolain 69 §:n 4 momentin mukaan veronalaista tuloa ei synny työkäyttöä varten järjestetystä tietoliikenneyhteyden yksityiskäytöstä. Säännös koskee niin kiinteähintaista ja käytön mukaan laskutettavan yhteyden käyttöä. Yhteys voi olla matkapuhelimessa tai kotipääätteellä.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Verovapaussäännös koskee vain palkansaajia, joille on järjestetty työkäyttöä varten Internet-yhteys. Jos työnantaja on kustantanut Internetin, johon sisältyy viihdepaketti silloin ei ole kysymys työkäyttöä varten kustannetusta tietoliikenneyhteydestä. Palkansaajalle syntyy silloin veronalainen etuus viihdepaketista, jonka työnantaja on kustantanut.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.14.2 Ohjelmat ja laitteisto

Työnantajan omistuksessa työkäytössä olevasta tietokonelaitteistosta ei synny verotettavaa etuutta. Jos sijaan laitteisto on palkansaajan omistuksessa, palkansaajan antaman laitteiston arvo on veronalainen etu.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Kun työnantaja saa maksutta ohjelmistopaketteja, jotka sopivat kotikäyttöön ja myös luovutetaan palkansaajien koti käyttöön omien ohjelmistohankintojensa yhteydessä veronalaista etuutta ei synny. Kumminkin edellytyksenä on, että palkansaaja niitä tarvitsee myös työssään.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.14.3 Korvaus palkansaajan oman Internet-yhteyden käytöstä

Verovapaussäännös tuloverolain 69 §:n 4 momentissa koskee vain työnantajan järjestämää Internet-yhteyttä. Jos palkansaajaan hankkiman Internet liittymän yksityiskäytön osuuden työnantaja korvaa niin säännös ei koske tätä tilannetta. Tässä tilanteessa yksityiskäytön osuus kustannuksista on palkansaajan palkkaa.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Työnantaja voi kuitenkin korvata ennakonpidätystä toimittamatta työkäytön osuuden palkansaajan hankkiman liittymän käyttökustannuksista (EPL 15 §). Esimerkki tilanteita, kun työnantaja velvoittaa palkansaajaansa kustantamaan itselleen tietoliikenneyhteyden omaan kotiinsa, jotta hän pystyy hoitamaan joitakin työtehtäviänsä myös kotonaan. Selvityksien puuttuessa osuudet voidaan laskea Verohallinnon yhtenäistämisohjeiden mukaisesti.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.14.4 Luottamushenkilöiden etu verovapaata

Kokouspalkkiota saaville henkilöille kuten esimerkiksi yrityksen hallituksen jäsenen käyttöön annettu internetyhteys on verovapaata etuutta.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.15 Työsuhdelainan korkoetu

2.15.1 Yleistä

Tuloverolain 67 §:ssä säädetään työsuhdelainan korkoedusta. Lainkohdassa kerrotaan, että veronalaiseen ansiotuloon kuuluu korkoetu työsuhteen perusteella otetusta lainasta niiltä osin kuin lainasta peritty vuotuinen korko on alempi kuin viitekorko, jos lainan korko on sidottu markkinoilla käytössä olevaan lainan viitekorkoon. Jos näin ei ole niin veronalaiseksi ansiotuloksi katsotaan korkoetu siltä osin kuin lainasta perittävä vuotuisen koron määrä on alempi kuin 365 päivän euribor-korko vuoden ensimmäisenä päivänä.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Viitekorolla viitataan 1,3,6 ja 12 kuukauden euribor-korkoa tai muuta yleisesti pankkien käytössä olevaa viitekorkoa. Ennen vuotta 2010 otetuissa lainoissa viitekorko voi olla myös Valtiovarainministeriön vahvistama peruskorko.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Jos työnantajan luotosta perimä korko on vähäisempi kuin mainittu viitekorko, ansiotulona verotettava etu syntyy. Etuutta käsitellään ennakkoperinnässä työntekijän palkkatulona (EPL 13 § 3 momentti).

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Suurimpaan osaan tapauksista palkansaajille annettuihin luottoihin sovelletaan työsuhdelainaa koskevaa säännöstä. Sitä sovelletaan niin toimitusjohtajalle kuin hallintoelimen jäsenelle annettuihin luottoihin. Pankkien antamia luottoja henkilökunnolla tyypillisesti säännöstä sovelletaan.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Korkovähennys on tehtävä verovelvollisen toimesta, kun korkoetu on luettu hänen tulokseen.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.15.2 Tuloverolain 69 §:n henkilökunta-alennusta ei sovelleta

Tavallisia henkilökuntaetuja koskevan tuloverolain 69 §:n johtolauseen perusteella kerrottua säännöstä sovelletaan vain, ellei edellä mainitusta poiketa. Tästä johtuen veronalainen henkilökuntalainan korkoetus asettuu yksinomaan tuloverolain 67 §:n mukaan. Henkilökunta-alennuksen verovapaus tuloverolain 69:ssä kohdassa ei sovelleta henkilökuntalainaan.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.15.3 Työnantajan maksama korko

Veronlaiseksi palkkatuloksi katsotaan, jos työnantajan maksaa osan työsuhdelainan korosta luotonantajalle (KVL 134/1991).

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.15.4 Työsuhteen loppuminen

Vaikka työsuhde päättyy palkansaajalla niin henkilökuntalainan ehdot voidaan säilyttää ennallaan. Silloin on kyseessä veronalainen etuus, jos korko palkansaajan luotossa on edellä esitettyä alhaisempi, koska luottoa ottaessa luoton ehdoista on sovittu työsuhteen perusteella.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.16 Erikseen sääntelemättömät edut

2.16.1 Arvostamisessa sovellettavat periaatteet

Etuuden käypää hintaa katsotaan verotusarvoksi sellaisella edulle, jolle ei ole määrätty Verohallinnon luontoisetupäätöksessä tai laissa vahvistettua verotusarvoa. Tällä tarkoitetaan työnantajalle aiheutuneita kustannuksia edun hankkimisesta johtuen.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Esimerkiksi jos työnantaja kustantaa palkansaajalle ulkopuolisen kodinhoitajan, tehdyn työn luontoisetuarvo on maksettu hinta mikä on maksettu palvelun tuottajalle tehdystä työstä. Jos kodinhoitotyön tekee työnantajan palveluksessa oleva palkansaaja, katsotaan edun arvoksi se määrä mitä kodinhoitajan palkkauksen kustannukset ovat (palkka ja sen sivukulut) työtuntia kohden ja kertomalla työtuntien määrällä.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Työnantaja joutuu siinä tapauksessa laskemaan edun arvon itse, jos luontoisetuna annetaan työnantajan omistama kulutushyödyke. Kun hyödykkeen käypää arvoa lasketaan, siinä otetaan huomioon edun myöntämisestä johtuvat juoksevat kustannukset, hyödykkeen hankintameno, sitoutuneen pääoman korko ja poistot. Kun pääomakustannuksia lasketaan, käytetään silloin valtiovarainministeriön puolen vuoden välein vahvistamaa peruskorkoa. Peruskoron muuttuessa arvo tarkistetaan. Vuosittain hyödykkeen pääoma-arvo vähenee tehtyjen poistojen mukaisesti.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Kun hyödyke on vuokrattu, niin hyödyke täytyy olla vuokrattuna työnantajalta riippumattomalta kolmannelta osapuolelta. Käyväksi arvoksi hyödykkeelle katsotaan yleensä maksettu vuokran määrä.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Jos palkansaajalle luovutetaan hyödyke, joka on ollut ennen työnantajan omistuksessa, niin veronalaisen edun määrä on luovutushetkellä oleva, hyödykkeen käypä arvo.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.16.2 Esimerkki, vene-etu

Jos työnantaja on hankkinut veneen ja vene on sekä työnantajan edustuskäytössä ja jonkun henkilökuntaan kuuluvan yksityiskäytössä. Yksityiskäytöstä syntyy luontoisetu, sen verotusarvona katsotaan olevan, edun käypä arvo.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Se mitä on merkitty työnantajan kirjanpitoon, veneeseen kohdistuvan poiston osuudesta ja käyttökustannuksen perusteella ei voida laskea etuuden käypää arvoa, oikeuskäytännön mukaan (KHO 13.12.1985 taltio 5808). Eikä myöskään käyvän arvon perusteeksi kelpaa pidettyä vuokraa, jolla olisi voitu vuokrata samankaltainen vene ulkopuoliselta.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Veneen hankintameno jaetaan veneen oletetulle käyttäjälle, näin selvitetään vene-edun arvo. Pääomalle laskettu korko ja veneen käyttökustannukset lisätään saatuun vuotuisen poiston määrään. Korkona käytetään valtiovarainministeriön vahvistamaa peruskorkoa. Käyttökustannuksiksi katsotaan veneen talvisäilytyksestä johtuvat kustannukset, polttoaine menot ja vakuutus maksut. Saatu arvo jaetaan erikseen edustus- ja yksityiskäytön suhteessa, jos vene on ollut edustuskäytössä. Kuukausikohtainen arvo selvitetään jakamalla saatu vuosiarvo edun todellisilla käyttökuukausilla.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.16.3 Esimerkki, moottoripyörä- mönkijä- mopoautoetu

Jos palkansaaja saa käyttöönsä työnantajalta moottoripyörän, mönkijän tai mopoauton niin edun arvo katsotaan vene-edun kaavaa soveltaen. Muunlaisia laskutapoja ei ole syytä käyttää. Autoedun laskentatapaa ei voida soveltaa muiden moottoriajoneuvojen luontoisetuarvojen laskemisessa.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Kun palkansaajalle hankitaan leasingsopimuksella työnantajan toimesta työsuhdemoottoripyörän, luontoisedun arvona palkansaajan verotuksessa pidetään työnantajalle aiheutuva kustannus leasingmaksusta siitä vähennettynä leasingyhtiölle maksetuille käsittely- ja toimistokuluilla.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Talvella moottoripyörä on seisonta-ajalla, silloin syntyy myös palkansaajalle moottoripyöräetuutta. Vuodelle laskettu luontoisetuarvo jaetaan, sillä määrällä kuinka kauan sillä on ajettu esimerkiksi 5 kk. Moottoripyöräetuus lasketaan samalla kaavalla kuin vene-etu.
(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Jos moottoripyörää käytetään työajoihin, niin työajojen määrää vastaava suhteellinen osuus voidaan ottaa pois moottoripyöräedun arvosta. Työajojen kilometrimäärä jaetaan ajettujen kilometrien määrällä vuodessa, näin selviää työajojen suhteellinen osuus.
(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.16.4 Esimerkki, polkupyöräetu

Riippuu paljon siitä mikä on luontoisetuarvo, silloin kun palkansaaja saa työsuhdepolkupyörän, joka on työnantajan omistama tai leasingopimuksella hankittu polkupyörä.
(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Kun työnantaja omistaa työsuhdepolkupyörän edun arvo lasketaan palkansaajan verotuksessa siten, että pyörän hankkimisesta aiheutuneet kustannukset jaetaan pyörän oletetulla käyttöiällä. Siihen arvoon lisätään pääoman (pyörän hinta) korko. Näin selvitetään vuosittaiset pääomakustannukset. Jos työnantaja kustantaa myös pyörästä aiheutuneet korjaus- huolto- ja muita vastaavia kuluja, ne summat lisätään pääomakustannuksiin. Näin selviää edun vuosiarvo. Palkanlaskentaan tarvittava määrä selvitetään jakamalla vuosiarvo polkupyörän käyttökuukausilla.
(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

Jos työsuhdepolkupyörä hankitaan leasingopimuksella, edun luontoisetuarvo palkansaajan verotuksessa on työnantajalle tuleva kustannus (leasingmaksu kuukaudessa) siitä kumminkin pois otettuna leasingyhtiölle maksetuilla käsittely- ja toimistokuluilla.
(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

2.16.5 Esimerkki, kesämökkietu

Kysymyksessä on verovapaa henkilökuntaetu (tuloverolaki 69 § 1 momentti 4 kohta), jos yrityksellä on henkilökunnan käytössä oleva lomanviettopaikka. Jos lomanviettopaikka on vain rajatun henkilöryhmän käytössä, siinä tapauksessa se on veronalainen etu. Edun arvona pidetään sitä summaa, joka vastaavanlaisessa lomailu mahdollisuudessa tulisi maksamaan.

(Määttä T. Palomäki M. 2017.)

3 PALKKA

3.1 Palkan käsite verotuksessa

Palkan käsite määritellään ennakkoperintälain (1118/1998, EPL) 13 §:ssä. Palkaksi lasketaan kaikki työ- tai virkasuhteessa saatu palkka, palkkio, etuus tai korvaus kokouspalkkio, henkilökohtainen luento- ja esitelmäpalkkio, hallintoelimen jäsenyydestä saatu palkkio, toimitusjohtajan palkkio, avoimen yhtiön ja kommandiittiyhtiön yhtiömiehen nostama palkka sekä luottamustoimesta saatu korvaus. (Verohallinto. 2017.)

Palkkatuloa on kaikki korvaus, joka maksetaan tehtävästä tai palveluksesta, joka tehdään tehtävän antajalle korvausta vastaan.

Palkaksi lasketaan myös kaikki lisäkorvaukset, kuten ikälisä kalliinpaikanlisä ja syrjäseutulisa, vuokra- rahat, joulurahat, lahjapalkkio sekä tantieemi. Palkaksi lasketaan myös luontoisedut ja työnantajan maksamat työntekijään yksityismenot.

Ilman asiallista perustetta tapahtuneesta irtisanomisesta maksetut korvaukset, kuten irtisanomisajan palkka, lakkautuspalkka ja korvaus ovat palkkaa.

(Verohallinto. 2017.)

3.2 Palkan sivukulut

Työnantajan tulee maksaa bruttopalkan lisäksi myös muita maksuja, joita kutsutaan työnantajan sivukuluisiksi. Ennakonpidätys ei jää kuluksi työnantajalle, mutta se on tilitettävä palkansaajan puolesta verohallinnolle. Työnantajan lisäksi palkansaaja maksaa osan eläkemaksusta, työttömyysvakuutusmaksusta ja sairausvakuutusmaksusta (sotu-maksu).

(Isosävi J. 2016.)

Sivukuluihin kuuluu työntekijän työeläkevakuutus (TyEL-maksu), joka maksetaan 17-67-vuotiaille työntekijöille. Työnantajan osuus 17,45-18,95% bruttopalkasta. Poikkeuksena ei pakollinen, jos työntekijän ansiot samalta työnantajalta alle 58,27€/kk (v.2018).

(Isosävi J. 2016.)

Tapaturma- ja henkivakuutus tarvitaan kaiken ikäisille työntekijöille. Hinta vaihtelee työn riskeistä riippuen. Tyypillisesti n. 2%. Poikkeuksena ei pakollinen, jos työnantaja maksaa vuoden aikana palkkoja yhteensä maksimissaan 1200€ (lakimuutos 2016).

(Isosävi J. 2016.)

Työntekijän työttömyysvakuutusmaksu (TVR-maksu) tarvitaan 17-64-vuotiaille työntekijöille. Työnantajan osuus 0,65% bruttopalkasta ja TT:n 1,90% (v.2018) poikkeuksena ei pakollinen, jos ei ole velvollisuutta maksaa työtapaturmavakuutusmaksua.

(Isosävi J. 2016.)

Työnantajan sairausvakuutusmaksu (sava-maksu) maksetaan 16-67-vuotiaista työntekijöistä. Työnantajan osuus 0,86% bruttopalkasta (v.2018).

Työehtosopimuksista mahdollisesti tulevat lisät vain, jos yleissitova työehtosopimus niin velvoittaa. Poikkeuksena alalla oleva yleissitova TES, jota on kaikkien työnantajien noudatettava.

(Isosävi J. 2016.)

Ennakonpidätyksen tilittäminen ei ole työnantajan maksama sivukulu, mutta työnantaja hoitaa tilityksen. Bruttopalkasta pidätetään työntekijän verokortin mukainen osuus. Poikkeuksena työnantajan ei tarvitse tätä tehdä, jos palkka alle 1500€/vuosi.

(Isosävi J. 2016.)

3.3 Osakkaan palkka

Jos osakeyhtiön osakas on nostanut tekemästään työstä palkkaa osakeyhtiöstä, palkka verotetaan normaalisti saajan palkkatulona. Palkkaa ovat sellaiset osakkaalle tai tämän omaiselle suoritettut tai hyvitettyt erät, jotka on kirjanpidossa käsitelty palkkana tai merkitty vuosi-ilmoitukselle. Edellytyksenä on, että suorituksen saaja on työskennellyt yhtiön hyväksi.

(Verohallinto. 2017.)

Työsuhteessakin olevan osakkaan saama etu voidaan kuitenkin katsoa peiteltyksi osingoksi, jos etu perustuu osakkuusasemaan ja etu on järjestetty huomattavasti tavanomaista suuremmin kustannuksin. Jos osakeyhtiön työntekijä on yhtiön pienosakas ja vastaavia etuja on annettu myös yhtiössä työskenteleville ei-osakkaille, edun katsotaan kirjaustavasta riippumatta perustuvan työsuhteeseen eikä osakkuusasemaan.

(Verohallinto. 2017.)

Yhtiön nimissä laskutettu tulo on osakkaan palkkatuloa silloin, kun yhtiön toiminta perustuu pääasiassa yhden henkilön työpanokseen ja kysymys on selvästä palkkatyöstä, jota yhtiön pääosakas harjoittaa yhtiön nimissä. (Verohallinto. 2017.)

Yleensä osakeyhtiössä työskentelevät osakkaat nostavat itselleen palkkaa. Palkkaa ei kuitenkaan ole pakko maksaa. Tällöin osakkaan tulot voivat muodostua rahana maksettavista matkakustannusten korvauksista (päiväraha, kilometrikorvaus oman auton käytöstä työmatkoihin), jolloin tehdyistä matkoista pidetään joko ajopäiväkirjaa tai tehdään matkalasku ja yrityksen voitoista maksettavista osingoista.

Osakas ei voi tehdä yhtiöstä yksityisottoja.

(Yritystulkki. 2015.)

Yritys voi maksaa yhden ruokailun yhtä kokopäivärahaa (matkan kesto yli 10 tuntia) kohden, eikä se vähennä päivärahan määrää. Jos ruokailuja on kaksi, päivärahaa maksetaan 50%. Puolipäiväraha (yli 6 tuntia) puolittaa jo yksikin ruokailu. Edellytyksenä palkan maksu yrittäjälle.

(Yritystulkki. 2015.)

Oman auton käytöstä tehdään matkalasku yritykselle, jossa laskutetaan samalla myös mahdolliset päivärahat ja ateriakorvaukset. Yritys maksaa laskun tilillesi. Kilometrikorvaukset ja päivärahat ovat verotonta tuloa.

(Yritystulkki. 2015.)

Luontaisedut voidaan maksaa, jos yrittäjä nostaa palkkaa. YEL-yrittäjälle luontaisetujen maksaminen on edullista, koska niistä maksetaan vain n. 3% sosiaaliturvamaksuja. Työntekijän luontaisedusta maksetaan myös TyEL-maksu. Luontaisetuna voidaan ottaa mitä vai, kunhan noudatetaan käypää arvoa. Esim. 2000 euron hammashoidon maksaa yritys, ja summa lisätään palkkaan. Loppuhintana yrittäjä itse maksaa henkilön pidätysprosentista riippuen maksimissaan 1000€.

(Yritystulkki. 2015.)

Jos henkilö työskentelee kotona myös asumiseen käytettävissä tiloissa, on mahdollisuus saada työhuonevähennys 820 euroa (100%:n käyttö) tai 410 euroa (50%:n käyttö). Työhuonevähennys on useimmille kalliimpi vaihtoehto kuin kotityöhuoneen tai -työtilan vuokraaminen käypään hintaan yritykselle. Vuokranantaja maksaa nettovuokrasta pääomaveroa 30%, jolloin vuokran määrästä vähennetään kulut, kuten lämmitys, vakuutus ja osuus kiinteistöverosta.

(Yritystulkki. 2015.)

Palkka tehdystä työstä voidaan maksaa joko YEL-vakuutuksen tai TyEL-vakuutuksen piiriin kuuluvana riippuen siitä, tehdäänkö työ toimeksiantona vai työsuhteessa. YEL-vakuutus tarvitaan, jos olet; 18-67-vuotias yrittäjä, työskentelet yrityksessäsi ja olet pääomistaja, yrittäjätoimintasi jatkuu vähintään neljä kuukautta, työtulosi on vähintään 7 557,18€ vuodessa (2016).

(Isosävi J. 2016.)

TyEL-vakuutus tarvitaan, jos olet johtavassa asemassa oleva osakas, joka omistaa yksin 30% tai alle, tai yhdessä perheenjäsenten kanssa 50% tai alle, jos olet osakkaan perheenjäsen (ei omista, maksetaan palkkaa), ei johtavassa asemassa työskentelevä osakas, jonka omistus alle 30%.

(Isosävi J. 2016.)

Osakkaille voidaan maksaa palkkaa työntekijän tapaan. Perheenjäsenet rinnastetaan työntekijään. Yli 14-vuotiaille lapsille voidaan maksaa palkkaa verotta, jos tulo on alle 3020€. Osakas on henkilö, joka hallitsee yli 10% päätösvaltaa yhtiössä. Osakas voi lainata yhtiölle rahaa ja saada siitä käyvän korkotulon pääomatulona edellytyksellä, että yhtiö tarvitsee rahaa. Kun osakas vuokraa yhtiölle käyttöomaisuutta, syntyy pääomaverotettavaa vuokratuloa. Yhtiö voi lunastaa omia osakkeitaan voitonjakokelpoisilla varoillaan ostamalla niitä osakkaalta esim. Silloin, kun osakas on luopumassa, eikä muilla osakkailla ole varaa ostaa niitä.

(Yritystulkki. 2015.)

Palkkana pidetään aina palkkiota, joka on maksettu sellaisesta toimesta, jossa voi toimia vain tietty siihen nimetty luonnollinen henkilö. Tällaisesta tehtävästä maksettu palkkio on aina kyseisen henkilön palkkaa. Tällaisia tehtäviä ovat esimerkiksi toimitusjohtajan hallituksen jäsenen, hallintoneuvoksen jäsenen ja yhtiökokouksen puheenjohtajan tehtävät. Verohallinto on 17.6.2013 antanut tarkemman ohjeen (diaarinumero A37/200/2013) hallintoelimen jäsenen ja toimitusjohtajan palkkion verotuksesta.

(Verohallinto. 2017.)

4 VOITONJAKO ELI OSINGONJAKO

Osingolla tarkoitetaan yrityksen (yleisimmin osakeyhtiöillä) omistajille jaetulla voitto-osuudella. Ker-
ran vuodessa osingonjako suoritetaan, tilinpäätöksen vahvistettua.

(Suojanen, Ojajärvi, Savolainen, Vainio & Vanhanen 2010, 518)

4.1 Varojenjakotavat

13 luvussa osakeyhtiölaissa määritetään yhtiön varojen jakamisesta. Kun varoja jaetaan osakkeenomis-
tajille, seuraavat vaihtoehdot ovat käytössä

1. osingonjako
2. varojen jakaminen vapaasta omasta pääomasta
3. osakepääoman alentaminen
4. omien osakkeiden lunastus ja hankkiminen
5. varojen jakaminen yhtiön purkauksen seurauksena

13:1.3 §:ssä kerrotaan, että ”muu liiketapahtuma, joka pienentää yhtiön omaisuutta tai lisää sen velkoja
ilman liikeloudellista perustetta, on laitonta varojenjakoa”.

Yksityisnostot yhtiön omistajien puolesta ei ole mahdollista osakeyhtiössä. Käypää palkkaa voidaan
kumminkin maksaa osakkeenomistajille heille tekemästään työstä.

(Suojanen, Ojajärvi, Savolainen, Vainio & Vanhanen 2010, 518)

4.2 Osingonjakoprosessi

Tarkoitetaan yhtiön voitonjakokelpoisista varoista. Tärkeimpänä kohtana käsitteen merkityksenä on,
että osingonjako ei saa ylittää voitonjakokelpoisuuden varojen määrää. Voitonjakokelpoiset varat muo-
dostuvat tilikauden voitosta, johon on lisätty muu vapaa oma pääoma ja vähennettynä yhtiöjärjestyk-
sen mukaan jakamatta jätettävillä varoilla.

(Suojanen, Ojajärvi, Savolainen, Vainio & Vanhanen 2010, 518-519)

Yleisesti yhtiöjärjestyksessä määrätään, että tietty rahasumma on jätettävä jakamatta. Jos näin ei ole tehty yhtiöjärjestyksessä niin laillinen määrä joka saadaan jakaa, on yhtiön koko vapaa oma pääoma. Vahvistetusta tilintarkastetusta tilinpäätöksestä perustuu koko voitonjakopäätös yhtiöjärjestyksessä. Kun vapaan oman pääoman tulos vähenee tilikauden päätyttyä niin voitonjakoon käytettävissä oleva summa pienenee.

(Suojanen, Ojajärvi, Savolainen, Vainio & Vanhanen 2010, 518-519)

On muistettava, että osakeyhtiölaissa (13:2 §:n) on kaikkeen varojenjakoon liittyvä maksukykyään-
nös. Varoja ei saada jakaa, jos yhtiön tiedetään olevan maksukyvytön tai voitonjaon aiheuttavan yhti-
ölle heidän maksukyvyttömyyden. Jos näin kuitenkin tehdään, on saatu osinko palautettava korkoi-
neen. Palautusvelvollisuus vaatii kuitenkin sen, että osingonsaajalla on vilpillinen mieli, mikä tässä ta-
pauksessa tarkoittaa sitä, että osingonsaajan olisi pitänyt tietää asiasta tai hän tiesi osingonjaon olevan
lainvastainen. Jos kumminkin näin käy, on mahdollista, että saadut varat katsotaan peiteltyksi osingon-
jaoksi tuloverolain mukaan.

(Suojanen, Ojajärvi, Savolainen, Vainio & Vanhanen 2010, 518-519)

Yhtiökokous päättää varojen jakamisen. Päätös suoritetaan yksinkertaisella ääntenemmistöllä. Se
summa, jonka hallitus on ehdottanut tai hyväksynyt, niin yhtiökokous ei saa tätä isompaa summaa
päättää jakaa. Summa, jonka hallitus on ehdottanut, on oltava osakeyhtiölain kohtien mukainen, eli ol-
tava vapaan oman pääoman rajoissa. Yhtiön toimintakertomuksessa on näytävä hallituksen tekemä
ehdotus voittoihin koskeviin toimenpiteisiin. Hallituksen ehdotuksessa kertoo yhtiön tilintarkastaja ti-
lintarkastuskertomuksessaan. Osingonjaon jakamisen valtuudet voidaan antaa hallitukselle määräai-
kaiseksi yhtiökokouksen toimesta.

(Suojanen, Ojajärvi, Savolainen, Vainio & Vanhanen 2010, 518-519)

Kahdessa poikkeustapauksessa hallituksen ehdottaman tai hyväksymän määrän voi yhtiökokous ylittää
silloin kun, se on yhtiöjärjestyksen mukaan siihen velvollinen tai jos kysymyksessä on niin sanottu vä-
hemmistösinko.

Vähemmistön oikeus saada jaettavaksi vähintään puolet tilikauden voitosta, josta on vähennettynä yhtiöjärjestyksen mukaan jakamatta jätettävä määrä. Kahdeksan prosenttia on kuitenkin suurin määrä minkä vähemmistösinko oikeuttaa saatavaksi yhtiön omasta pääomasta. Kaikista osakkeista on oltava vähemmistöllä vähintään 1/10.

(Suojanen, Ojajärvi, Savolainen, Vainio & Vanhanen 2010, 518-519)

4.3 Osinkojen verotus

Luonnollisen henkilön julkisesti noteeratuista yhtiöistä saaduista osingoista 70 prosenttia siitä on pääomatuloa ja loput 30 prosenttia on verovapaata tuloa. Pääomatuloihin käytetään tuloveroprosenttia 28. (Suojanen, Ojajärvi, Savolainen, Vainio & Vanhanen 2010, 520-521)

Muissa yhtiöissä saatavat osingot ovat osittain veronalaisia ja osittain verovapaita.

Verotus näissä tapahtuu seuraavasti:

1. Yhtiön nettovarallisuus ja osakkeen matemaattinen arvo selvitetään verottajan toimesta, jotta pystytään määrittämään verovapaan osingon suuruuden.

Säännökset nettovarallisuuden laskemiseen ja velkojen ja varojen arvostamiseen löytyy varojen arvos- tamislaissa.

2. Matemaattinen arvo yhdelle osakkeelle saadaan siten, kun jaetaan yhtiön varallisuus ulkona olevien osakkeiden lukumäärällä. Kun tämä saadaan selville, se summa kerrotaan vielä osakkaan omistamien osakkeiden lukumäärällä, tästä saadaan osakkaan omistamien osakkeiden matemaattinen arvo.

2 a) Jos yhtiön varoihin kuuluvaa asuntoa osakas käyttää verovuonna omana tai perheensä asuntona, niin osakkaiden matemaattisesta arvosta vähennetään asunnon arvo. Säännös on vain silloin voimassa, jos osakkaan omistusosuus perheen jäsenten kanssa tai yksin on yli 50 prosenttia.

2 b) Matemaattisesta arvosta vähennetään myös se summa jonka osakas tai hänen lähipiirinsä on saanut yhtiöltä lainaa. Koskee osakkaita, joitten omistusosuus on yli 10 prosenttia.

3. Osakkaan osakkeiden matemaattiselle arvolle lasketaan yhdeksän prosentin vuotuinen tuotto.

Osinko on siihen asti verotonta. Jos tämä ylitetään niin osingosta on 70 prosenttia ansiotuloa ja 30 prosenttia verovapaata tuloa. Jos yhtiöllä on tarpeeksi nettovarallisuutta, osinkotulot ovat 90 000 euroon asti verovapaata tuloa.

Kun osingonjako perusteena käytetään osingonsaajan tai tämän intressipiirin kuuluvan henkilön työpanosta, niin verotus poikkeaa. Tässä tapauksessa osinko kuuluu verotettavaksi ansiotuloksi.

4. Osakkaan henkilökohtaisiin verotettaviin pääomatuloihin lisätään vielä osinkojen verotettava osuus. Jos osakkaalla on myös muita verotettavia ansiotuloja, nämä tulot lasketaan yhteen osinkojen ansiotulona verotettavan osuuden kanssa. Veroa maksetaan ansiotuloista oman pidätysprosentin mukaan. Pääomatuloissa taas käytetään veroprosenttia 28.

(Suojanen, Ojajärvi, Savolainen, Vainio & Vanhanen 2010, 520-521)

4.4 Peitelty osingonjako

Verotusmenettelylain säännös (Ve 301, 29 §, 1558/1995) osakeyhtiön osakkaan on syytä tietää, siinä käsitellään peitellystä osingonjaosta. Laissa kerrotaan, että kysymyksessä on yhtiön rahanarvoinen etuus, ”jonka osakeyhtiö antaa osakkaansa tai tämän omaisen hyväksi osakkuusaseman perusteella tavallisesta olennaisesti poikkeavan hinnoittelun johdosta tai vastikkeetta”. Käytetään esimerkkinä, että rakennusyhtiö rakentaa osakkaalleen 160 000 euron arvoisen omakotitalon, mutta perii siitä vain 100 000 euron kauppahinnan. Verottaja katsoo tämän siten, että yhtiön saama voitto on jäänyt vajaaksi 60 000 euron edestä ja tuo summa lisätään silloin yhtiön verotettavaan tuloon. Tämä menettelytapa saa aikaan lisäystä alihintaan saaneen osakkaankin (progressiivisen verotuksen kohteena olevaan) ansiotuloon. 70 prosenttia ansiotuloa ja 30 prosenttia verovapaata tuloa käytetään verotuksessa peitellyssä osingonjaossa.

(Suojanen, Ojajärvi, Savolainen, Vainio & Vanhanen 2010, 521)

4.5 Osakepääoman alentaminen

OYL 14 :1 §:n mukaan yhtiökokous voi päättää osakepääoman alentamisesta ja alentamismäärän jakamisesta osakkeenomistajille. Päätöksestä on tehtävä kaupparekisteri-ilmoitus ja kertoa asiasta rekisteriviranomaisille, jotka kuuluttavat asiasta yhtiön velkojille. Kun velkojat saavat tiedon asiasta, heillä on oikeus vastustaa osakepääoman alentamista. Jos yhtiö ei aseta sitä turvaavaa vakuutta vastustuksensa ilmoittaneille velkojille tai maksa velkojansa niin alentamispäätös raukeaa.

Kun varoja siirretään vapaan pääoman rahastoon niin tämä käy myös osakepääoman alentamiseksi. Jos alentamismäärällä katetaan tappiota, velkojiensuojamenettely ei päde.

(Suojanen, Ojajärvi, Savolainen, Vainio & Vanhanen 2010, 523)

4.6 Osakkeiden hankkiminen ja lunastaminen

Yhtiöllä on velvollisuus tai oikeus lunastaa tai hankkia omia osakkeitaan, jos yhtiöjärjestys mahdollisesti tekee sellaisen määräyksen. Osakkeiden hankkimisella tarkoitetaan vapaaehtoisuuteen perustuvaan omien osakkeiden ostamiseen, halukkaat osakkeenomistajat myyvät yhtiölle omia osakkeita yhtiön tekemällä ostotarjouksen perusteella.

Osakkeiden lunastamisella tarkoitetaan taas, että osakkeet otetaan niin sanotusti pakolla yhtiölle. Yhtiöjärjestyksessä määrätään mitä osakkeita määräys koskee, maksettava vastike, laskemisperusteet ja mitä varoja ostoon käytetään. Mikäli osakkeiden lunastus tai hankkiminen päättyy siihen, että osakepääoma alentuu, niin yhtiön velkojilla on mahdollista vastustaa osakepääoman alentamista johtavia toimenpiteitä.

(Suojanen, Ojajärvi, Savolainen, Vainio & Vanhanen 2010, 523-524)

Osakkeiden lunastamisesta ja hankkimisesta päätöksen tekee yhtiökokous (OYL 15:5 §:n mukaan). Päätökseen vaaditaan julkisessa osakeyhtiössä enemmistön ääniä (2/3 äänistä) ja kokouksessa edustetuista osakkeista. Hallitus voi tehdä tiettyä päätöksiä osakkeiden hankkimisesta, jos yhtiökokous on heidät valtuuttanut heidät siihen. Yhtiökokouksen antama valtuutus on voimassa enintään 18 kk tai sen mainitun ajan minkä he ovat hallitukselle antaneet. Vapaalla omalla pääomalla osakkeita pystytään hankkimaan.

(Suojanen, Ojajärvi, Savolainen, Vainio & Vanhanen 2010, 523-524)

Kaikkia omia osakkeita julkinen osakeyhtiö ei saa hankkia tai lunastaa. Yksi osake on ainakin jäätävä ulkopuoliselle taholle. Enintään kymmenen prosenttia kaikista osakkeista julkinen osakeyhtiö saa hankkia, jotka ovat sitten yhtiön tai sen tytäryhtiön omistuksessa. Jos määrä ylittyy, on ylimenevä osa myytävä välittömästi tai myytävä seuraavan vuoden kuluttua, jos näin ei tehdä osakkeet mitätöidään. Kun osakkeita mitätöidään, on ensiksi mitätöitävä emoyhtiön osakkeet ennen tytäryhtiön osakkeita, jos näin kumminkin tapahtuu, on niin seurauksena voi olla korvausvastuu emoyhtiön ja tytäryhtiön johdolle. Omien osakkeiden ostaminen saa muodosta enintään puolet osakkeen päivävaihdossa pörssissä pörssin ohjeen mukaan.

(Suojanen, Ojajärvi, Savolainen, Vainio & Vanhanen 2010, 523-524)

4.7 Varojen jakaminen yhtiön purkautumisessa

Yhtiötä purettaessa tarpeellisessa määrin sen omaisuutta realisoidaan, velat kuitataan pois ja loput omaisuudesta jaetaan osakkeenomistajille ja muille, jotka ovat oikeutettuja saamaan yhtiöstä omaisuutta. Yleisesti jäänyt omaisuus jaetaan osakkeenomistajille heidän omistusosuksiensa suhteessa. (Suojanen, Ojajarvi, Savolainen, Vainio & Vanhanen 2010, 524)

4.8 Osinko listatusta yhtiöstä

Listattu yhtiö tai julkisesti noteerattu yhtiö tarkoittaa yhtiötä, jonka osakkeet tai osakesarja on julkisen kaupankäynnin kohteena Helsingin pörssissä tai vastaavasti ulkomailla. (Verohallinto. 2017.)

Yhtiöstä saaduista osingoista 85% on veronalaista ja 15% verotonta tuloa. Ennen osingon maksamista osinkoa jakava yhtiö tekee osingoista 25,5%:n ennakonpidätyksen. Ennakonpidätykset tilitetään verohallinnolle. (Verohallinto. 2017.)

4.9 Osinko listaamattomasta yhtiöstä

Listaamattoman yhtiön osingot voidaan verottaa ansiotulona tai pääomatulona. Jos osinko on alle 150 000 euroa, maksaja tekee siitä 7,5% ennakonpidätyksen. (Verohallinto. 2017.)

150 000 euroon saakka jaetusta osingosta 25% on veronalaista ja 75% verotonta tuloa, jos jaettu osinko on alle 8% osakkeen matemaattisesta arvosta. 150 000 euron ylittävästä osasta 85% veronalaista ja 15% verotonta pääomatuloa. Kaikki henkilön vuoden aikana saamat yhtiön osingot laskeaan yhteen. 150 000 raja on osakaskohtainen. (Verohallinto. 2017.)

Jos osinko on yli 8% osakkeen matemaattisesta arvosta, ylimenevästä osasta 75% on saajalle ansiotuloa ja 25% verotonta. Ansiotulojen veroprosentti nousee tulojen kasvaessa, eli se verotetaan progressiivisen veroasteikon mukaan. (Verohallinto. 2017.)

Osakkeen matemaattinen arvo lasketaan verohallinnon toimesta edellisen vuoden tilikauden taseen perusteella. Matemaattinen arvo saadaan jakamalla yhtiön nettovarallisuus osakkeiden lukumäärällä.

(Verohallinto. 2017.)

5 JOHTOPÄÄTÖKSET

Opinnäytetyön tavoitteena oli tutkia luontoisetujen, palkan ja osinkojen verotusta. Teoriaosaan tärkeimpänä lähteenä käytettiin verohallinnon internet sivuja.

Opinnäytetyö aloitettiin teoriaosassa käymällä läpi kaikki luontoisetuihin, palkkaan ja osinkoihin liittyvät seikat. Teoriaosan jälkeen tehtiin esimerkkilaskuja luontoisetujen, palkan ja osinkojen verotuksesta.

Opinnäytetyön tekeminen onnistui tavoitteiden mukaisesti. Teoriaosasta tuli laaja, sekä esimerkkilaskuja saatiin tehtyä kattavasti, jotta lukija pystyy niitä muokkaamalla laskemaan oman luontoisedun, palkan tai osingon verotuksen.

Haasteeksi opinnäytetyön tekemisessä muodostui opinnäytetyöntekijöiden asuminen eri paikkakunnilla, joten tapaamiset olivat harvinaisia.

LÄHTEET

Määttä T. Palomäki M. 2017. Luontoisedut verotuksessa. Saatavissa: https://www.vero.fi/syventavat-vero-ohjeet/ohje-hakusivu/47886/luontoisedut_verotuksess4/. Viitattu: 15.2.2018

Verohallinto. 2017. Yritys työnantaja. Saatavissa: https://www.vero.fi/yritykset-ja-yhteisot/tietoa-yritysverotuksesta/yritys_tyonantajana/ Viitattu: 10.2.2018

Verohallinto. 2016. Osingot. Saatavissa: <https://www.vero.fi/syventavat-vero-ohjeet/ohje-hakusivu/48951/osingo3/> Viitattu: 30.2.2018

Suojanen K. Ojajärvi J. Savolainen H. Vainio P. Vanhanen P. 2010. Jokaisen kodin ja pienyrityksen lakiopas. Helsinki: KS-Kustannus Oy

Yritystulkki. 2015. Osakeyhtiöyrittäjän tuloverotus. Saatavissa: <http://www.yritystulkki.fi/fi/alue/cursor/toimiva-yrittaja/verotus/tuloverotus/oy/> Viitattu: 2.3.2018

Isosävi J. 2016. Palkanmaksu: YEL vai TyEL? Saatavissa: https://www.palkkaus.fi/Cms/Article/yel_vai_tyel Viitattu: 25.2.2018

Määttä T. Hakkarainen M. 2014. Ansiotulojen verotus. Saatavissa: https://www.vero.fi/syventavat-vero-ohjeet/ohje-hakusivu/48481/ansiotulojen_verotu/ Viitattu: 1.3.2018

Määttä T. Hakkarainen M. 2015. Ansiotulojen verotus. Saatavissa: https://www.vero.fi/syventavat-vero-ohjeet/ohje-hakusivu/48481/ansiotulojen_verotu2/ Viitattu: 2.3.2018

Isosävi J. 2016. Työnantajan sivukulut. Saatavissa: https://www.palkkaus.fi/Cms/Article/tyonantajan_sivukulut Viitattu: 15.3.2018

Verohallinto. 2017. Osingot listaamattomasta yhtiöstä. Saatavissa: https://www.vero.fi/henkiloasiakkaat/omaisuus/sijoitukset/osakkeet_ja_osingot/osingot_listaamattomasta_yhtiost/ Viitattu: 20.3.2018

Verohallinto. 2017. Osakkeet ja osingot. Saatavissa: https://www.vero.fi/henkiloasiakkaat/omaisuus/sijoitukset/osakkeet_ja_osingot/ Viitattu: 21.3.2018

Luontoisetuksissa käytettäviä laskutapoja

Asuntoetu

kk - palkka	2 500 €
asunto 50 m2 1935 vuokra	1 000 €
kk-palkka/ asuntoetu	1 500 €
Verotusarvo	605 €
bruttopalkka	2 105 €

Sähkönkäyttöoikeus

	kk
asunto 50 m2	50 m2
sähkönkäyttöoikeus arvo	0.74
yhteensä	37

Autotallietu

Vuosi 2016	
Helsinki 1-4, Espoo, Kauniainen ja Vantaa	78 €/kk
muu Suomi	51 €/kk
kylmä autotalli tai hallipaikka	
Helsinki 1-4, Espoo, Kauniainen ja Vantaa	51 €/kk
muu Suomi	40 €/kk

Ravintoetu

rahapalkka	1000 €/kk
20 lounasseteliä	122 €/kk
bruttopalkka	1122 €/kk
veroprosentti	5 %
Nettotulo kk	876.019
Nettotulot + luontoisetujen arvo	998.019

Täysihoitoetu

	yhdessä huoneessa	yhteis-huone
Asunnon, ravinnon, valon ja lämmön edun arvo	507 €/kk	487 €/kk
Hotelli tai ym.	arvostetaan käypään arvoon	
merimiespalveluksessa	13 € pv kohden	
	enintään 292 €/kk	

Autoetu

Ulkomailla saatu autoetu ennen v.2008			
	Kuukausikohtainen arvo	Ajopäiväkirja	
	euro/kk	perusarvo	euro/km
vapaa autoetu	744	264	0.32
auton käyttöetu	444	264	0.12

Puhelinetu

kotiin kustantamasta puhelimesta	20 €/kk
matkapuhelin	20 €/kk

Vene, moottoripyörä, mönkijä ja mopoautoetu

kaikkiin sovelletaan vene-edun kaavaa

Perustiedot kulkuneuvosta			
Hankintatapa		omistus	
ostohinta		56000	euroa
oletettu käyttöaika vuosissa		10	vuotta
käyttökustannukset		4000	euroa
liiketoiminnan käytön osuus		20 %	
käyttöaika kuukausissa		4	kk
VM:n vahvistama peruskorko	alkuvuosi	0 %	
VM:n vahvistama peruskorko	loppuvuosi	0 %	

Vene, moottoripyörä, mönkijä ja mopoautoetu
kaikkiin sovelletaan vene-edun kaavaa

Luontoisetulaskelma				
hankintahinta jaettuna käyttö- ajalle				5 600 €
korko				0
käyttökustannukset				4000
kustannukset vuodessa yht.				9600
liiketoiminnan osuus				-1920
Luontoisedun arvo yht.				7680
Luontoisedun arvo / käyttökk				1920

Osingonjaossa käytettäviä laskutapoja

Osingonjako

Tase 31.3.20XX				
VASTATTAVAA				
Oma pääoma			20XX	20XX
Osakepääoma			-2500	-2500
Edellisten tilikau- sien voitto (tappio)			-96980.5	81964.8
Summa oma pää- oma			-156494	-141019
Osinkoa makse- taan summasta			156494.2	

Osinkojen verotus		
Osinko		100 000 €
Veronalaista tuloa	85.0 %	85 000 €
Ennakonpidätys	25.5 %	21 675 €
verotonta tuloa	15.0 %	15 000 €
Yhteensä		78 325 €

LIITE 2/2

Osinkojen verotus (alle 150 000€)		
Osinko		120 000 €
Ennakonpidätys	7.5 %	9 000 €
		111 000 €

Osinkojen verotus (yli 150 000€)		
Osinko alle 8% matemaattisesta arvosta		
Osinko		250 000 €
150 000€ saakka veronalaista	25 %	37 500 €
Ylimenevästä osasta veronalaista	85 %	85 000 €
Verotettava osuus		122 500 €
Ennakonpidätys (esimerkki)	35 %	42 875 €
Verojen jälkeen		79 625 €
150 000€ saakka verotonta	75 %	112 500 €
Ylimenevästä osasta verotonta	15 %	15 000 €
Yhteensä		207 125 €

Osinkojen verotus (yli 150 000€)		
Osinko yli 8% matemaattisesta arvosta		
osinko		350 000 €
150 000€ saakka veronalaista	25 %	37 500 €
Ylimenevästä osasta veronalaista	75 %	150 000 €
verotettava osuus		187 500 €
Ennakonpidätys (esimerkki)	40 %	75 000 €
verojen jälkeen		112 500 €
150 000€ saakka verotonta	75 %	112 500 €
Ylimenevästä osasta verotonta	25 %	50 000 €
Yhteensä		275 000 €

Palkanlaskennassa käytettäviä laskutapoja

Työntekijälle maksettu palkka		
Bruttopalkka		2 000 €
Ennakonpidätys	20 %	400.00
Tyel-maksu	6.35 %	127.00
TT-vakuutus maksu	1.90 %	38.00
Yhteensä		1 435.00 €

Työnantajan kulut		
Bruttopalkka		2000
Sairausvakuutusmaksu	0.86 %	17.20
Tyel-maksu	18.95 %	379.00
TT-vakuutus maksu	6.50 %	130.00
Tapaturma- ja ryhmähenkivakuutus	2.00 %	40.00
Yhteensä		2566.20